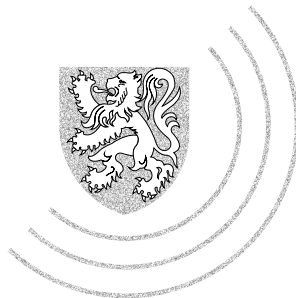

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

10 november 1998

ONTWERP VAN DECREET

met betrekking tot de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse Gewest

INHOUD

	Blz.
1. Memorie van Toelichting	3
2. Voorontwerp van decreet	13
3. Standpunt van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	25
4. Advies van de Raad van State	47
5. Ontwerp van decreet	53

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit decreet beoogt de invoering van een globaal wettelijk kader m.b.t. de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse Gewest.

De noodzaak van een regulerend optreden dringt zich op, omwille van de snelle evoluties op de arbeidsmarkt en de onaangepastheid van de huidige reglementeringen om deze evoluties te volgen.

De ervaringen met de bestaande erkenningsregelingen inzake uitzend-, outplacement-, wervings- en selectiebureaus en bureaus voor bemiddeling tegen betaling van schouwspelartiesten, en de feitelijke evolutie van het arbeidsmarktgebeuren hebben aangetoond dat een organisatie van de arbeidsmarkt die gebaseerd is op een overheidsmonopolie inzake bemiddeling met daarnaast enkele strikt gereguleerde uitzonderingen voor een beperkt aantal deelaspecten van die bemiddeling niet langer werkzaam is.

Deze problematiek die momenteel in Vlaanderen ten eerste op de voorgrond treedt, weerspiegelt echter een internationale tendens. Niet enkel in Vlaanderen, maar in heel de wereld heeft de hoge graad van werkloosheid ertoe geleid dat nieuwe maatregelen dienen genomen te worden om de organisatie van de arbeidsmarkt te optimaliseren en de werking van private en publieke bemiddelingsbureaus beter op elkaar af te stemmen.

Dit kwam ook reeds tot uiting op internationaal wetgevend vlak. Zo heeft de Internationale Arbeidsorganisatie in juni 1997 een nieuwe conventie met betrekking tot de private arbeidsbemiddeling goedgekeurd.

1. IAO- Conventie nr. 181

Het basisprincipe waarop de nieuwe conventie 181 is opgebouwd, verschilt fundamenteel van de principes die aan de grondslag lagen van de oude conventie 96 :

Bij de oude conventie ging men uit van het “overheidsmonopolie” op vlak van arbeidsbemiddeling. Vanuit het principe dat “arbeid geen koopwaar is” stelde men dat de arbeidsbemiddeling een exclusieve opdracht voor de overheid was.

Enkel in de gevallen waar de overheid niet in staat bleek om een adequate arbeidsbemiddeling aan te bieden, kon – onder strikte voorwaarden, en mits streng overheidstoezicht – aan private bureaus de toestemming verleend worden om voor bepaalde categorieën van werknemers, voor bepaalde sectoren en/of voor bepaalde activiteiten, aan arbeidsbemiddeling te doen.

Sinds enkele jaren stelt men vast dat de realiteit van het arbeidsmarktgebeuren niet meer beantwoordt aan de principes die ten grondslag lagen aan de oude conventie 96.

Er wordt meer en meer aan arbeidsbemiddeling gedaan door de private sector en dit voor diverse categorieën van werknemers en onder diverse vormen. Daarbij is men stilaan overtuigd geraakt van het nut en het positieve effect van deze private bemiddeling op de arbeidsmarkt.

Gelet op deze feitelijke evolutie, en om te voorkomen dat deze zou escaleren, groeide er een consensus bij de diverse actoren (overheid, werkgevers- en werknemersorganisaties) om een nieuw en wettelijk kader te creëren, zowel in het belang van de werkzoekenden (aan wie men betere waarborgen tegen mogelijke misbruiken wil aanbieden), als in het belang van de private bureaus (die niet langer hoeven te werken in de illegaliteit).

De nieuwe conventie stapt af van het overheidsmonopolie en van het feit dat de private bureaus slechts in tweede en ondergeschikte orde mogen opereren op de arbeidsmarkt.

Beide vormen van arbeidsbemiddeling (publieke en private) moeten complementair en naast mekaar kunnen functioneren.

Bij het opstellen van deze nieuwe conventie is men vertrokken van het idee dat men zo veel mogelijk moest streven naar een “levende” conventie, d.w.z. naar een breed en ruim kader dat de instemming van zo veel mogelijk leden kon verkrijgen, en naar een zo goed mogelijk evenwicht tussen belangen en verlangens van werkgevers en werknemers.

Waar in de oude conventie werd uitgegaan van het principe van het overheidsmonopolie (met eventueel enkele beperkingen) en het principiële verbod van private arbeidsbemiddeling, wordt nu vertrokken vanuit het tegenovergestelde principe, m.n. het recht op private arbeidsbemiddeling (met eventueel beperkingen). In beide gevallen weliswaar met dezelfde bedoeling meer en betere bescherming van de werkzoekende vanuit de filosofie dat arbeid

geen koopwaar is. Waar men er vroeger misschien vanuit ging dat deze bescherming impliciet gewaarborgd werd door het overheidsmonopolie en dit geen bijkomende of afzonderlijke bevestiging behoeft, wordt dit principe nu herhaaldelijk en zeer uitdrukkelijk in de tekst van de conventie opgenomen en is dit in feite de kern waaraan de legalisering van de private bemiddeling voortdurend dient te worden getoetst.

De tekst van de conventie is dusdanig opgevat dat de overheden van de onderscheiden lidstaten zelf zoveel beperkingen kunnen opleggen als zij nodig achten, weliswaar met dien verstande dat deze beperkingen geen dusdanige vormen mogen aannemen dat zij in feite zouden neerkomen op een totaal verbod, waardoor zij eigenlijk in de oude toestand zouden terugvallen. Daarenboven werd ook een nieuwe conventie opgesteld precies om een overregulering en reglementering (die dreigt indien men de feitelijk geëvolueerde toestand toch nog zo goed als mogelijk wil conformeren aan de principes van de oude conventie) tegen te gaan.

Dat dit gevolgen heeft voor de bestaande erkenningsregelingen in het Vlaamse Gewest hoeft geen betoog. Immers – ondanks het principieel verbod van arbeidsbemiddeling – heeft men tot nu toe steeds gepoogd om, via de bestaande erkenningsregelingen, voor sommige feitelijk gegroeide vormen van arbeidsbemiddeling (waarvan het nut ook algemeen aanvaard werd) toch een wettelijk kader te creëren. De teksten zijn dus ook geconcipieerd vanuit een principieel verbod van private bemiddeling naar een beperkte toelating van sommige vormen onder welbepaalde voorwaarden. Men hoefde dus nooit te zeggen wat niet kon, want er kon in principe niets. Enkel wat wel kon werd zo goed en zo kwaad als het ging (binnen dit principieel verbod) juridisch gekaderd als een toelaatbare uitzondering.

In de nieuwe conventie nr. 181 wordt het uitgangspunt totaal gewijzigd :

Met het oog op een optimaal werkende arbeidsmarkt en een maximale bescherming van de werkzoekende is er nu in de plaats van een principieel verbod voor private bemiddeling een algemeen recht op private bemiddeling gekomen.

2. Het nieuwe kaderdecreet

Gelet op de ervaringen met de bestaande erkenningsregelingen (de manier waarop zij tot stand

kwamen, hun soms betwistbare en betwistte juridische basis, de “de facto” uitholling van sommige regelingen), gezien de uitgangspunten van de nieuwe Conventie (recht op private bemiddeling, bescherming van de werkzoekende, samenwerking private en publieke arbeidsbemiddeling, soepel aanpasbare reglementering, rationalisering van het normatieve kader), is het aangewezen een totaal nieuw kader te creëren, eerder dan een verder borduren op en aanpassen van bestaande en onsamenvangende erkenningsregelingen.

Dit kaderdecreet werd zodanig opgesteld dat het enerzijds voldoende ruimte laat om in te spelen op de evoluties op de arbeidsmarkt en het anderzijds de rechtszekerheid van de private arbeidsbemiddelingsbureaus versterkt. In het kaderdecreet worden bijgevolg alleen de basisprincipes opgenomen, terwijl de concrete uitwerking van deze principes door middel van uitvoeringsbesluiten dient te gebeuren.

De wetgeving dient bijgevolg flexibel genoeg te zijn om de arbeidsmarkt te kunnen volgen.

De belangrijkste uitgangspunten van het nieuwe decreet zijn dan ook een vereenvoudiging van de huidige regelgeving, de bescherming van de werkzoekende en een verbetering van de doorzichtigheid van de Vlaamse arbeidsmarkt

De basisprincipes van dit kaderdecreet zijn :

a. Private arbeidsbemiddeling tegen betaling is toegestaan. De definitie van arbeidsbemiddeling wordt zo ruim mogelijk gesteld, zodat de fundamentele waarborgen op alle vormen van private arbeidsbemiddeling van toepassing zijn. Zo zullen zowel uitzendarbeid, als werving en selectie, als outplacement en kosteloze arbeidsbemiddeling in principe onder de toepassing van het voorliggend decreet vallen.

Om private arbeidsbemiddelingsactiviteiten te mogen uitoefenen, zal men evenwel over een voorafgaande erkenning dienen te beschikken.

b. Het decreet voorziet evenwel in de mogelijkheid om op het algemene principe dat private arbeidsbemiddeling is toegelaten mits voorafgaande erkenning, een aantal uitzonderingen toe te staan :

1. Bepaalde soorten van bemiddelingsbureaus kunnen vrijgesteld worden van de verplichting van een voorafgaande erkenning.

2. Voor bepaalde categorieën van bemiddeling en/of groepen van werknemers kan er een totaal verbod op betalende arbeidsbemiddeling worden opgelegd in geval van (mogelijke) misbruiken.

c. Ter bescherming van de werkzoekende worden een aantal fundamentele waarborgen in het decreet verankerd : non-discriminatie, bescherming persoonlijke levenssfeer, kosteloosheid voor de werkzoekende, geen bemiddeling bij staking, etc..

d. Er wordt een klachtenorgaan opgericht ; de concrete invulling van deze klachtenprocedure kan geschieden door middel van een uitvoeringsbesluit.

e. Teneinde de doorzichtigheid van de arbeidsmarkt te bevorderen, dient de samenwerking tussen private en publieke bemiddelingsdiensten bevorderd te worden. De overheid, die eindverantwoordelijke blijft voor het arbeidsmarktbeleid en dit ook bepaalt in overleg met de sociale partners, zal de concrete modaliteiten van deze samenwerking invullen via uitvoeringsbesluiten. De flexibiliteit van de arbeidsmarkt vereist immers dat de samenwerking ook vlot moet kunnen gewijzigd worden indien veranderde omstandigheden dit noodzakelijk maken.

Bovendien dienen de bureaus op geregelde tijdstippen gegevens m.b.t. hun activiteiten over te maken aan de overheid. Daarbij zal het belangrijk zijn dat juist (en alleen) die gegevens worden opgevraagd die relevant zijn en die werkelijk een toegevoegde waarde hebben voor een doorzichtige arbeidsmarkt.

f. Er wordt in de schoot van de SERV een adviescommissie opgericht, die de minister advies verstrekt i.v.m. de erkenning of de intrekking van de erkenning.

Commentaar bij de artikelen

HOOFDSTUK I

Algemene Bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet. Het betreft immers een Gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Dit artikel geeft de meest voorkomende definities weer.

1° Voor de definiëring van private arbeidsbemiddeling werd zo nauw mogelijk aangesloten bij de definities gebruikt in de Conventie nr. 181 van de IAO.

Onder bemiddelingsbureau wordt zowel verstaan arbeidsbemiddeling 'sensu stricto' (headhunting, werving en selectie, outplacement, bemiddeling van schouwspelartiesten, etc.) als uitzendactiviteiten.

Het is de bedoeling om het kaderdecreet een zo ruim mogelijk toepassingsgebied te geven, ten einde mogelijke ontwijkingen te voorkomen.

2° Teneinde onduidelijkheden i.v.m. de toepasselijkheid van het decreet voor wat betreft de bemiddeling van zelfstandigen te vermijden, wordt uitdrukkelijk bepaald dat onder de term 'werknemer' ook zelfstandige dient begrepen te worden. Dit is overeenkomstig de geldende interpretatie van het begrip arbeidsbemiddeling door de Internationale Arbeidsorganisatie.

5° Zowel natuurlijke als rechtspersonen vallen onder het toepassingsgebied van het decreet.

De begrippen "minister", "adviescommissie", "bureau", "SERV" en "outplacementactiviteiten" worden ingevoerd om een vlottere lezing van het decreet te waarborgen.

Artikel 3

Voor wat betreft de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding en de bureaus voor kosteloze arbeidsbemiddeling zijn slechts de algemene beginselen van het decreet van toepassing. Voor deze laatste bureaus blijft dus het Beheerscomité van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding bevoegd om een erkenning af te leveren.

HOOFDSTUK II

Algemene Beginselen

Artikel 4

Met het oog op een optimaal werkende arbeidsmarkt en een maximale bescherming van de werk-

zoekende is er nu in de plaats van een principieel verbod voor private bemiddeling een algemeen recht op private bemiddeling gekomen. Dit is een weerspiegeling van het gewijzigde uitgangspunt in de nieuwe IAO – conventie nr. 181.

Artikel 5

Paragraaf 1 stelt als algemeen beginsel dat elk privaats bemiddelingsbureau vooraleer het activiteiten uitoefent in het Vlaamse Gewest, dient erkend te worden. Het is immers de bedoeling dat de overheid een overzicht behoudt op de werking van de arbeidsmarkt. Omwille van de transparantie kan er per activiteit een aparte erkenning worden opgelegd.

Het decreet voorziet in de mogelijkheid om op het algemene principe dat arbeidsbemiddeling is toegelaten mits voorafgaande erkenning, een aantal uitzonderingen toe te staan.

1. Bepaalde soorten van bemiddelingsbureaus kunnen vrijgesteld worden van de verplichting van een voorafgaande erkenning. (bijv. scholen, kranten, etc.).
2. Voor bepaalde categorieën van bemiddeling en/of groepen van werknemers kan er een totaal verbod op betalende arbeidsbemiddeling worden opgelegd in geval van (mogelijke) misbruiken. (vb. uitzendarbeid in de bouwsector)
3. Voor bepaalde categorieën van bemiddeling en/of groepen van werknemers (bijv. outplacementbureaus, ...) kunnen er – indien dit nodig is voor de bescherming van de werkzoekende – bijkomende voorwaarden worden opgelegd.

Deze uitzonderingen dienen evenwel steeds in het belang van de werkzoekenden te zijn en zullen dus steeds dienen getoetst te worden aan het criterium van een maximale bescherming van de werknemer.

Artikel 6

De procedure van aanvraag van de erkenning wordt bepaald door de Vlaamse regering.

De minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid verleent de erkenning. De aanvraag wordt evenwel voorafgaandelijk onderworpen aan het advies van de in het decreet bedoelde adviescommissie.

Wanneer het advies niet binnen de gestelde termijn wordt gegeven, kan de minister besluiten dit advies niet af te wachten en zelf een beslissing te nemen. Hij dient wel zijn beslissing te motiveren. De hier bedoelde termijn dient te worden vastgesteld door de Vlaamse regering mede in het kader van de procedureregeling.

Paragraaf 3 stelt dat de erkenning wordt verleend voor een periode van onbepaalde duur. In tegenstelling tot de oude conventie nr. 96 van de Internationale Arbeidsorganisatie wordt in de nieuwe conventie nr. 181 immers geen verplichte maximale erkenningsduur van één jaar meer opgelegd. De lidstaten van de Internationale Arbeidsorganisatie zijn dus in principe vrij om de duur van een eventuele erkenning te bepalen.

De verleende erkenning is blijkens paragraaf vier niet voor overdracht vatbaar, want persoonlijk.

Tenslotte wordt in dit artikel bepaald dat de Vlaamse regering de mogelijkheid heeft om, na advies van de adviescommissie, een termijn te bepalen binnen welke het bureau effectief moet gebruik maken van de erkenning. Aldus kan worden vermeden dat de erkenningsvoorwaarden door al dan niet bewust de zaak te laten aanslepen, niet meer vervuld zijn op het ogenblik van de daadwerkelijke exploitatie van het bureau. Tevens kunnen hierdoor fictieve aanvragen worden tegengegaan en vermijdt men ‘slapende’ erkenningen.

Globaal beschouwd herneemt dit artikel het proceduraal karakter van de bestaande erkenningsregelingen.

Artikel 7

Dit artikel somt de minimale voorwaarden op waaraan een bureau blijvend moet voldoen om private arbeidsbemiddelingsactiviteiten te mogen uitoefenen.

Deze voorwaarden gelden zowel voor de bureaus die over een erkenning dienen te beschikken, als voor de bureaus die vrijgesteld worden van een voorafgaande erkenning.

Paragraaf 1 betreft de bureaus met maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest of de natuurlijke personen die vanuit het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefenen.

De eerste drie voorwaarden hebben tot doel de eerlijkheid en deugdelijkheid van de bureaus te garanderen. Deze voorwaarden zijn gelijklopend met deze vermeld in het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest, het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest en het decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest.

Voorwaarde vier heeft als oogmerk het doen naleven van de sociale en fiscale wetgeving.

Hieronder wordt bijvoorbeeld de naleving van de wetgeving inzake de kinderarbeid verstaan, alsook de naleving van de algemeen bindend verklaarde CAO's.

Wat punt 5° betreft, kan worden opgemerkt dat deze bepaling aansluit op gelijklopende bepalingen in de wetgeving betreffende de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten. Bovendien is het de bedoeling bemiddelingsactiviteiten te verbieden wanneer het bureau kan vaststellen dat de tewerkstelling waarvoor bemiddeld wordt, een inbreuk inhoudt op de sociale of de fiscale wetgeving. Het mag duidelijk zijn dat deze bepaling dient te worden gelezen als een klaarblijkelijke mogelijkheid van het bureau om de inbreuk vast te stellen.

De bepaling van punt 6° refereert naar het bestaand juridisch kader van het IAO-Verdrag nr. 9 inzake de bemiddeling voor de sector van de zeescheepvaart.

Voorwaarde zeven bepaalt dat het bureau de werkzoekende op geen enkele wijze mag discrimineren. Zo zal een discriminatie op basis van leeftijd, geslacht, overtuiging, etc. verboden zijn. Dit geldt vanzelfsprekend ook voor personeelsadvertenties. Er werd gekozen om een algemene omschrijving te geven in plaats van een limitatieve opsomming, ten einde geen vormen van discriminatie te vergeten. Positieve discriminatie van bepaalde risicogroepen d.m.v. bv. specifieke actieprogramma's moet evenwel mogelijk blijven. Dit is trouwens door de IAO-Convention uitdrukkelijk voorzien.

Voorwaarde acht bepaalt dat het bureau de persoonlijke levenssfeer van de werkzoekende dient te respecteren en de verwerking van persoonsgegevens dient te gebeuren met respect voor de privacy. Het opvragen en het gebruiken van informatie van de kandidaten moet beperkt blijven tot die gegevens die direct betrekking hebben op de kwalifica-

ties en de professionele ervaring van de werkzoekende.

Voorwaarde negen bepaalt dat de bemiddeling in principe kosteloos is voor de werkzoekende. Deze bepaling is een weergave van het fundamentele principe dat arbeid geen koopwaar is.

Een afwijking op dit algemene principe is slechts toegestaan na consultatie van de sociale partners en op voorwaarde dat dit gebeurt in het belang van de betrokken werkzoekenden. Deze uitzonderingen dienen dus steeds restrictief geïnterpreteerd te worden.

Krachtens de voorwaarde vermeld sub 10° dient het bureau zich te onthouden van elke inmenging in het personeelsbeleid sensu lato van de werkgever. De verhouding tussenpersoon – werkgever dient transparant te blijven.

Voorwaarde elf bepaalt dat een bureau geen bemiddelingsactiviteiten mag uitoefenen voor zover deze activiteiten verband houden met een staking, uitsluiting of een schorsing van een arbeidsovereenkomst bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten. Een bureau mag dus niet als stakingbreker optreden.

Voorwaarde twaalf heeft als doel misbruiken i.v.m. grensoverschrijdende bemiddeling te bestrijden. Deze bepaling dient gezien te worden in het kader van de voorkoming van misbruiken zoals vrouwenhandel en koppelbazerij en in het kader van de migratiestop voor vreemde werknemers die sinds van 1974 van toepassing is.

Zo zal het bureau maar mogen bemiddelen indien, overeenkomstig de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten, de nodige arbeidskaarten of -vergunningen werden aangevraagd en verkregen. De bedoeling van deze bepaling is dan ook niet om bijkomende belemmeringen in te voeren voor werknemers met een vreemde nationaliteit, maar een bijkomende bescherming te verstrekken.

Deze bepaling heeft dus geenszins betrekking op in België wonende migranten die over een vestigingsvergunning beschikken en recht hebben op een tewerkstelling zonder beperking.

Voorwaarde dertien stelt dat de informatie die aan het bureau verstrekt wordt in het kader van de bemiddelingsopdracht niet mag gebruikt worden in het kader van andere activiteiten dan de bemidde-

lingsactiviteiten. Het gaat immers over vertrouwelijke informatie. Bovendien mag het bureau alleen informatie opvragen in functie van de bemiddelingsactiviteiten.

Punt 14° heeft als oogmerk dat de opdrachtgever en de werknemer inzage kunnen krijgen in de gegevens die het bureau over hen heeft opgeslagen. Zo zal de werkzoekende onder meer de resultaten van onderzoeken en tests kunnen inzien. Bovendien dient het bureau, op verzoek van de betrokkenen, na beëindiging van de opdracht een afschrift van hun dossier te bezorgen. Het betreft hier evenwel niet het personeelsdossier.

Overeenkomstig punt 15° dient het bureau de betrokkenen voldoende informatie te verstrekken over de bemiddelingsactiviteiten. Dit betekent dat het bureau aan de opdrachtgevende werkgever en de werknemers juiste, tijdige en volledige informatie, o.a. over de juiste bemiddelingsactiviteit, kenbaar maakt. Dit impliceert eveneens dat, indien het bureau verschillende bemiddelingsactiviteiten aanbiedt, (bijvoorbeeld arbeidsbemiddeling ‘sensu stricto’ cfr. artikel 2, § 1, 1°, a), en terbeschikkingstelling, cfr. artikel 2, § 1, 1°, b), de betrokkenen voorafgaandelijk en uitdrukkelijk duidelijk dienen ingelicht te worden over welke activiteit het bureau concreet aanbiedt.

De bepaling in punt 16° wil voorkomen dat een bureau bemiddelingsactiviteiten zou uitoefenen voor fictieve vacatures, d.w.z. vacatures waartegenover geen reëel jobaanbod staat.

Overeenkomstig de in punt 17° vermelde voorwaarde kan aan de bureaus een gedragscode worden opgelegd na advies van de SERV. Daardoor wordt de mogelijkheid geboden om de particuliere gedragscodes die zich in de sector hebben ontwikkeld, te harmoniseren alsook de inhoud ervan bindend te maken. Tevens zullen in de gedragscode een aantal minimumnormen i.v.m. de kwaliteit van de dienstverlening en de bekwaamheid van het personeel worden vastgelegd.

De bepaling in punt 18° laat de Vlaamse regering toe om voor bepaalde activiteiten bepaalde kwaliteits- en/of deskundigheidsvereisten te bepalen waaraan de bureaus moeten voldoen (bv. diploma-vereisten).

De bepalingen vervat in punt 19° vinden hun oorsprong in artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 november 1975 en werden overgenomen in de Vlaamse regelgeving door artikel 15 van het decreet van 19 april 1995 tot regeling van de

arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest.

Met het oog op de bescherming van sommige werknemerscategorieën is het behoud van deze bepalingen die de materiële scheiding met bepaalde economische activiteiten beogen, nog steeds verantwoord.

Tenslotte wordt in punt 20° bepaald dat een outplacementbureau geen andere arbeidsbemiddelingsactiviteiten – en vice versa – mag uitoefenen. Bedoeling is te vermijden dat werknemers en werkzoekenden, maar ook werkgevers door eenzijdige verwijzingssystemen rechtstreeks of onrechtstreeks gebonden zouden worden aan één bureau. Dit zou vanzelfsprekend de vrijheid van werknemers en werkgevers in het gedrang brengen.

Paragraaf 2 behandelt de voorwaarden die bijkomend opgelegd worden aan bureaus die uitzendactiviteiten verrichten. Deze bijkomende voorwaarden zijn nodig ter bescherming van de werknemers o.w.v. het werkgeverschap van deze bureaus, wat niet het geval is bij de andere vormen van arbeidsbemiddeling. Zij hernemen grotendeels de bepalingen van artikel 5, § 1, 1°, 2°, 7° en 8°, van het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest.

Paragraaf 3 behandelt de erkenningsvoorwaarden voor bureaus met maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of Waalse Gewest. In beginsel zijn deze bureaus onderworpen aan gelijkwaardige voorwaarden als deze bureaus met maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest.

Indien zij reeds erkend zijn in hun Gewest moeten zij hun gelijkwaardigheid aantonen. De minister behoudt nochtans de bevoegdheid om een deel of het geheel van de erkenningsvoorwaarden die gelden in het Vlaamse Gewest, op te leggen. Dit is met name het geval wanneer zou blijken dat er geen gelijkwaardige voorwaarden in het andere Gewest gelden.

Paragraaf 4 stelt buitenlandse bureaus uit de Europese Unie gelijk met de Belgische. Krachtens het non-discriminatie-beginsel kan de bevoegde Lid-Staat immers geen bijkomende voorwaarden opleggen.

In paragraaf 5 worden de voorwaarden vastgesteld voor de buitenlandse bureaus van buiten de Europese Unie. Deze bureaus moeten voldoen aan de voor het Vlaamse Gewest gestelde voorwaarden.

Ten aanzien van deze bureaus geldt het internationaalrechtelijk non-discriminatie-beginsel niet. Bovendien is het uiterst moeilijk om de effectiviteit van de erkenningsvoorwaarden opgelegd door het land van herkomst, te verifiëren. Door te stellen dat dergelijke bureaus ook in het land van herkomst actief moeten zijn op vlak van arbeidsbemiddeling wordt voorkomen dat een bureau in het buitenland zou worden opgericht met de uitsluitende bedoeling werkzaam te zijn in het Vlaamse Gewest.

Artikel 8

Deze bepaling legt aan het bureau de voorwaarde op nominatief de personen aan te duiden en kenbaar te maken die gerechtigd zijn het bureau jegens derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen.

Artikel 9

De hierin vervatte bepaling heeft tot doel de juiste documenten en bewijsstukken vast te stellen als ook de adviescommissie de mogelijkheid te bieden op grond van precieze gegevens de erkenningsaanvra(a)g(en) te beoordelen. De commissie kan tevens op verzoek van de voorzitter het bureau oproepen zodat ter plaatse de nodige informatie en uitleg kan worden verstrekt.

Artikel 10

Een bureau dat bij zijn aanvraag tot erkenning aan de gestelde voorwaarden voldoet, moet vanzelfsprekend daaraan ook blijven voldoen. Zo niet komen de rechten van de werkzoekenden of de gebruikers in het gevaar of worden de normale concurrentievoorwaarden geschaad.

De bepaling in punt 4° is maar van toepassing voor zover er in het betrokken land een erkennings- of registratieregeling van toepassing is.

De Vlaamse minister krijgt dan ook de bevoegdheid om de verleende erkenning in te trekken of om te zetten naar een erkenning voor de duur van zes maanden tijdens welke het bureau het bewijs moet leveren dat opnieuw voldaan wordt aan de erkenningsvoorwaarden.

Artikel 11

Dit artikel bepaalt dat de erkenning geschrapt kan worden wanneer een bureau definitief zijn activiteiten stopzet. Deze bepaling heeft als doel 'slappende' erkenningen te voorkomen.

Artikel 12

Teneinde de werkzoekenden en werkgevers die op een bureau een beroep doen, op een gepaste en doeltreffende wijze voor te lichten omtrent hun rechten, moet het bureau een toegankelijke tekst aan zijn klanten bezorgen of in zijn lokalen afficheren.

Deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de SERV. Een gelijkaardige bepaling fungeert reeds in het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest en het decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest.

Tevens stelt dit artikel dat het bureau in zijn briefwisseling en in advertenties melding moeten maken van het erkenningsnummer. Dit geeft de gebruiker een zekere waarborg inzake dienstverlening.

Artikel 13

Teneinde de doorzichtigheid van de arbeidsmarkt te bevorderen, dient er samenwerking tussen private en publieke bemiddelingsdiensten te komen. De overheid, die eindverantwoordelijke blijft voor het arbeidsmarktbeleid en dit ook bepaalt in overleg met de sociale partners, zal de concrete modaliteiten van deze samenwerking invullen via uitvoeringsbesluiten. De flexibiliteit van de arbeidsmarkt vereist immers dat de modaliteiten van de samenwerking ook vlot moeten kunnen aangepast worden indien veranderde omstandigheden dit noodzakelijk maken.

Artikel 14

Enerzijds dienen de bureaus op geregelde tijdstippen gegevens m.b.t. hun activiteiten over te maken aan de overheid. Daarbij zal het belangrijk zijn dat juist – en alleen – die gegevens worden opge-

vraagd die relevant zijn en die werkelijk een toegevoegde waarde voor een doorzichtige arbeidsmarkt hebben.

Anderzijds dient de overheid de verstrekte gegevens te verwerken om ze opnieuw ter beschikking te stellen ten behoeve van een daadwerkelijke transparantie van de arbeidsmarkt.

HOOFDSTUK IV

De adviescommissie

Artikel 15

De adviesbevoegdheid in het kader van deze erkenningsregeling wordt toevertrouwd aan een adviescommissie in de schoot van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen.

In de adviescommissie zetelen een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties, één of meerdere onafhankelijke deskundigen en twee ambtenaren.

Alleen de vertegenwoordigers van de sociale partners hebben stemrecht ; de voorzitter, de toegevoegde externe deskundigen en ambtenaren hebben enkel een adviserende bevoegdheid.

De voorzitter, die wordt aangesteld door de Vlaamse regering, dient zowel onafhankelijk te staan t.o.v. van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties, als t.o.v. van de bureaus.

Krachtens paragraaf 3 is het mandaat van lid van de adviescommissie niet verzoenbaar met de de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van een bemiddelingsbureau.

HOOFDSTUK V

Toezicht en Sancties

Artikel 16

Teneinde een optimale bescherming van de werkzoekende te verzekeren, is een klachtenprocedure onontbeerlijk.

Alle klachten m.b.t. de activiteiten van de bureaus kunnen worden overgemaakt aan een klachtenorgaan. De concrete oprichting en werking van deze instantie zal verder bij wijze van uitvoeringsbesluit worden ingevuld.

Artikel 17

Dit artikel regelt het toezicht op de uitvoering van het decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Inzonderheid bepaalt het de modaliteiten binnen dewelke de aangewezen ambtenaren en beambten ter plaatse onderzoeken kunnen uitvoeren.

Het betreft hier, onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, de ambtenaren en beambten die door de Vlaamse minister, bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid, worden aangesteld. Zij kunnen binnen het omschreven kader lokalen betreden, onderzoeken instellen, documenten inzien en in beslag nemen, waarschuwingen geven en processen-verbaal opstellen.

Artikel 18

Hierin zitten de strafbepalingen vervat die van toepassing zijn op personen die een bureau exploiteren zonder te voldoen aan de gestelde voorwaarden. Tevens is dit artikel van toepassing op ieder die een vergoeding vraagt buiten de door dit decreet bepaalde perken.

Tenslotte hebben de strafbepalingen betrekking op ieder persoon die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Artikel 19

Dit artikel bevat de strafbepalingen in geval van recidive.

Artikel 20

De zaakvoerder van het bureau wordt burgerrechtelijk aansprakelijk gesteld voor de betaling van de geldboetes die aan zijn aangestelden of lasthebbers worden opgelegd.

Artikel 21

Deze bepaling vindt haar oorsprong in artikel 30 van het KB van 28 november 1975.

Artikel 22

Door deze tekst wordt dezelfde verjaringstermijn ingevoerd als deze voorzien in de decretale regelingen van 6 maart 1991, 3 maart 1993 en 19 april 1995.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 23

Door dit artikel wordt het mogelijk administratieve geldboeten op te leggen aan de arbeidsbemiddelingsbureaus die actief zijn in het Vlaamse Gewest zonder regelmatige erkenning en aan werkgevers die wetens en willens een beroep doen op deze bureaus.

Artikel 24

Dit artikel heft de bestaande erkenningsregelingen m.b.t. de uitzendbureaus, de outplacement-, wervings- en selectiebureaus en de bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling op.

De Vlaamse regering dient de concrete datum van de opheffing bepalen.

Deze opheffing kan voor de verschillende erkenningsregelingen tegelijkertijd of afzonderlijk gebeuren.

Artikel 25

Gelet op de continuïteit in de regelgeving en in het belang van de rechtszekerheid van de kantoren, zal een soepele overgangsregeling dienen uitgewerkt te worden voor de bureaus die reeds over een erkenning beschikken in het kader van de bestaande erkenningsregelingen.

Daarbij is het de bedoeling dat de bureaus die reeds over een erkenning beschikken in het kader van de in artikel 24 vermelde erkenningsregelingen automatisch erkend worden in het kader van de voorliggende erkenningsregeling.

Artikel 26

Dit artikel bepaalt dat de Vlaamse regering de datum vaststelt waarop het decreet in werking zal treden. Gezien er nog een groot aantal uitvoeringsmaatregelen dienen genomen te worden, werd geen vaste datum vastgelegd.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Luc VAN DEN BRANDE

*De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,*

Theo KELCHTERMANS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

m.b.t. de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse Gewest

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling is ermee belasr, in naam van de Vlaamse regering, het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK I.

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoelt in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° Private arbeidsbemiddeling :

- a) de activiteiten uitgeoefend door een tussenpersoon, die erop gericht zijn werknemers bij te staan bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van werknemers ;
- b) het in dienst nemen van werknemers, om hen ter beschikking te stellen met het oog op de uitvoering van een bij of krachtens hoofdstuk II van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, toegelaten tijdelijke arbeid ;
- c) andere activiteiten, zoals bepaald door de Vlaamse Regering na advies van de SERV, die betrekking hebben op het bijstaan van werknemers bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van werknemers, zonder dat ze onmiddellijk tot doel hebben het koppelen van een specifieke vraag en aanbod van arbeid.

2° Voor de toepassing van dit decreet wordt onder de term 'werknemers' eveneens werkzoekende of zelfstandige begrepen.

3° De minister : de Vlaamse minister die in het tewerkstellingsbeleid onder zijn bevoegdheid heeft.

4° De adviescommissie : de commissie ingesteld bij artikel 15 van dit decreet.

5° Het bureau ; de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die, onder welke naam ook, activiteiten in de zin van 1° uitoefent.

6° SERV : de Sociaal-Economicsche Raad van Vlaanderen.

7° De outplacementactiviteiten : een vorm van arbeidsbemiddeling waarbij begeleidende adviezen en diensten in opdracht en op kosten van een werkgever van een ontslagen of met ontslag bedreigde werknemer worden verstrekt om deze in staat te stellen zo vlug mogelijk een betrekking bij een nieuwe werkgever te vinden of een beroepsactiviteit als zelfstandige te ontplooien.

Artikel 3

§ 1. Dit decreet is niet van toepassing op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, met uitzondering van de principes zoals bedoeld in artikel 7, § 1, 1° t.e.m. 18°, § 2. Dit decreet is niet van toepassing op de bureaus voor kosteloze arbeidsbemiddeling met uitzondering van de principes zoals bedoeld in artikel 7.

HOOFDSTUK II

Algemene beginselen

Artikel 4

De exploitatie van een bureau voor private arbeidsbemiddeling is toegestaan onder de in dit decreet bepaalde voorwaarden.

Artikel 5

§ 1. Elk bureau dient vooraf te worden erkend overeenkomstig de procedure en voorwaarden die worden bepaald door de Vlaamse regering na advies van de SERV.

§ 2. In afwijking van § 1 bepaalt de Vlaamse regering, met het oog op een maximale bescherming van de werknemer en na advies van de SERV, welke sectoren en/of activiteiten worden vrijgesteld van de verplichting van een voorafgaande erkenning.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt, met het oog op een maximale bescherming van de werknemer en na advies van de SERV, in welke sectoren en/of voor welke categorieën van werknemers het verboden wordt activiteiten uit te oefenen zoals bedoeld in artikel 2, 1°.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt, met het oog op een maximale bescherming van de werknemer en na advies van de SERV, in welke sectoren en/of voor welke categorieën bijkomende voorwaarden worden opgelegd.

HOOFDSTUK III

Erkenningsregeling

AFDELING 1

Erkenning

Artikel 6

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt de procedure inzake de aanvraag van de erkenning voor de onder artikel 2, 1° vermelde activiteiten.

§ 2. De erkenning wordt verleend door de minister na advies van de adviescommissie. Wanneer het advies niet binnen de door de Vlaamse regering vast te stellen termijn wordt verleend, kan de minister een beslissing nemen. Deze beslissing dient met redenen te worden omkleed. Wanneer de minister afwijkt van het advies, dient hij in zijn beslissing de redenen aan te geven voor de afwijking.

§ 3. De erkenning wordt verleend voor een periode van onbepaalde duur.

§ 4. De verleende erkenning is niet voor overdracht vatbaar.

§ 5. Overeenkomstig de andere regelen die de Vlaamse regering bepaalt, kan de minister, na advies van de adviescommissie, een termijn bepalen waarbinnen het bureau effectief gebruik moet maken van de erkenning.

Artikel 7

§ 1. Om de activiteiten zoals bedoeld in artikel 2, 1° te mogen uitoefenen, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° Indien het bureau een rechtspersoon is, dient deze regelmatig opgericht te zijn in de vorm van een handelsvennootschap of een vereniging zonder winstgevend doel waarvan, blijkens de statuten, de activiteit bestaat uit het exploiteren van een bureau.

Indien het bureau een natuurlijk persoon is, moet deze persoon de burgerrechten en politieke rechten genieten.

2° Het bureau mag niet in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeren, noch het voorwerp uitmaken van een procedure of faillietverklaring, noch een gerechtelijk akkoord hebben aangevraagd of verkregen.

3° Het bureau mag onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen, bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen persoon hebben :

- aan wie het uitoefenen van dergelijke functies is verboden krachtens het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde veroordeelden en aan de gefailleerden verbod wordt opgelegd bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen en waarbij aan de rechtbanken van koophandel de bevoegdheid wordt toegekend dergelijk verbod uit te spreken ;

- die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning, aansprakelijk gesteld zijn voor de verbintenissen of schulden van een gefailleerde vennootschap, bij toepassing van de artikelen 35, 6°, 63ter, 123, tweede lid, 7°, of 133bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen ;
- die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning, herhaaldelijk of op een ernstige wijze in overtreding zijn geweest op het gebied van de fiscale verplichtingen, de sociale verplichtingen of de wettelijke en reglementaire bepalingen met betrekking tot de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling ;
- aan wie de burgerrechten en politieke rechten zijn ontnomen.

4° Het bureau dient te voldoen aan de verplichtingen die de sociale en de fiscale wetgeving opleggen.

5° Het bureau mag geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uitoefenen wanneer deze activiteiten leiden tot een tewerkstelling die strijdig is met de openbare orde of waarvan het bureau duidelijk kan vaststellen dat zij een inbreuk inhouden op de sociale of fiscale wetgeving.

6° Het bureau mag geen activiteiten uitoefenen die verboden zijn krachtens het Verdrag nr. 9 op de arbeidsbemiddeling van de zeelieden aangenomen op 10 juli 1920 door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie en goedgekeurd bij de wet van 6 september 1924.

7° Het bureau dient alle betrokkenen op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze te behandelen en mag geen personeelsadvertenties opstellen of publiceren die aanleiding kunnen geven tot discriminatie.

In afwijking van het voorgaande lid zijn positieve acties ten behoeve van risico-werknemers wel toegestaan.

8° Het bureau dient de persoonlijke levenssfeer van de werknemer te eerbiedigen en de gegevens die tot de persoonlijke levenssfeer behoren, enkel op te vragen en te gebruiken met toestemming en in het belang van de werknemer in het kader van zijn professionele inschakeling en met inachtneming van de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

9° Het bureau mag onder geen beding enige vergoeding van de werknemer vragen of ontvangen.

De Vlaamse regering kan voor bepaalde categorieën van werknemers en voor bepaalde activiteiten, na advies van de SERV, een afwijking toestaan op de bepaling van het eerste lid op voorwaarde dat dit geschiedt in het belang van de werknemer.

10° Het bureau mag niet in de plaats treden van de opdrachtgevende werkgever bij de aanwervings- of ontslagbeslissing, de onderhandelingen daaromtrent of diens personeelsbeleid.

11° Het bureau mag geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uitoefenen voor zover deze activiteiten verband houden met een staking, uitsluiting of een schorsing van een arbeidsovereenkomst bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.

12° Het bureau mag werknemers van vreemde nationaliteit bemiddelen voor zover de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten, zoals bedoeld in het koninklijk besluit nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit wordt nageleefd.

13° Het bureau mag informatie over de opdrachtgevende werkgever en de werknemers enkel opvragen en gebruiken binnen het kader van de in artikel 2, 1° bedoelde activiteiten.

- 14° Het bureau dient inzage te verlenen aan de opdrachtgever en de werknemers betreffende de over hen opgeslagen gegevens en dient hen, op hun verzoek, na beëindiging van de opdracht een afschrift van hun dossier te bezorgen.
- 15° Het bureau dient de opdrachtgevende werkgever en de werknemers juiste, tijdige en volledige informatie te verstrekken over de in artikel 2, 1° bedoelde activiteiten.
- 16° Het bureau mag geen bemiddelingsactiviteiten uitoefenen voor vacatures waartegenover geen reëel jobaanbod staat.
- 17° Het bureau dient de gedragscode, waarvan de inhoud wordt vastgelegd door de Vlaamse regering na advies van de SERV, te onderschrijven en na te leven.
- 18° Het bureau mag in geen geval in een drankgelegenheid of in een aanhorigheid van een dergelijke gelegenheid worden gevestigd. Zo het bureau gevestigd is in een handelshuis moet het zonder toedoen van de handelaar of diens aangestelde toegankelijk zijn langs een afzonderlijke ingang.
- 19° Het bureau mag outplacementactiviteiten niet combineren met enige andere vorm van arbeidsbemiddeling.

§ 2. Om de activiteiten bedoeld in artikel 2, 1°, b te mogen uitoefenen moet een bureau aan de volgende bijkomende voorwaarden voldoen :

- 1° regelmatig opgericht zijn in de vorm van een handelsvennootschap ;
- 2° een volledig volstort kapitaal van tenminste 1.250.000 fr. bezitten ;
- 3° geen achterstallige bedragen verschuldigd zijn zoals belastingen, bijdragen te innen door de RSZ of bijdragen te innen door of voor rekening van Fondsen voor Bestaanszekerheid ;
- 4° niet in ernstige overtreding zijn van de wettelijke of reglementaire bepalingen in verband met uitzendarbeid.

§ 3. Een bureau dat zijn maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of het Waalse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt en in het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefent zoals bedoeld in artikel 2, 1°, dient aan te tonen dat het in zijn gewest aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in dit decreet voldoet.

Indien de minister tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan hij een deel of het geheel van de voorwaarden opleggen zoals bepaald in dit decreet.

§ 4. Een buitenlands bureau dat zijn maatschappelijke zetel binnen de Europese Unie heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt en in het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefent zoals bedoeld in artikel 2, 1°, dient aan te tonen dat het in zijn land aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in dit decreet voldoet.

Indien de minister tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan hij een deel of het geheel van de voorwaarden opleggen zoals bepaald in dit decreet.

§ 5. Een bureau dat zijn maatschappelijke zetel buiten de Europese Unie heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, en activiteiten zoals bedoeld in artikel 2, 1° in het Vlaamse Gewest uitoefent, dient te voldoen aan de voorwaarden vermeld in dit decreet. Het moet daarenboven het bewijs leveren dat het in het land van herkomst activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uitoefent.

Artikel 8

Het bureau dat een erkenning aanvraagt, deelt de naam mee van de natuurlijke personen met woon- of verblijfplaats in België die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen.

Artikel 9

De Vlaamse regering bepaalt welke documenten en bewijsstukken het bureau bij de aanvraag tot erkenning ervan moet voegen. Het bureau moet aan de adviescommissie alle bijkomende documenten, stukken en inlichtingen verstrekken die zij nodig acht om na te gaan of de erkenningsvoorwaarden vervuld zijn. Indien de voorzitter van de adviescommissie of het bureau erom verzoekt wordt dit laatste gehoord.

AFDELING 2

Intrekking van de erkenning

Artikel 10

§ 1. De minister kan, na advies van de adviescommissie, de erkenning intrekken wanneer :

- 1° het bureau de bepalingen van dit decreet overtreedt ;
- 2° de aanvrager of de verantwoordelijken van het bureau, een onherroepelijke veroordeling heeft opgelopen wegens valsheid in geschrifte of wegens misdaden en wanbedrijven, bepaald bij de titels VII en IX van het Strafwetboek, alsmede wegens de inbreuken bepaald bij artikel 18 van dit decreet ;
- 3° de erkenning is gebeurd op basis van verklaringen die vals, onvolledig of onjuist worden bevonden ;
- 4° het bureau heeft samengewerkt met Belgische of buitenlandse bureaus die niet over een geldige registratie of erkenning beschikken ;
- 5° het bureau de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten overtreedt ;
- 6° het bureau als voorwaarde stelt dat de bemiddelde personen het bureau bij iedere nieuwe bemiddeling zal laten optreden ;
- 7° het bureau toelaat dat in het bureau activiteiten worden uitgeoefend door personen wiens erkenning werd ingetrokken of geschrapt ;
- 8° het bureau als voorwaarde voor de plaatsing, de verplichting oplegt aankopen of uitgaven te doen in een drankgelegenheid, een hotel of een logement of in enig andere handelszaak of onderneming.

De minister dient zijn beslissing met redenen te omkleden. Het betrokken bureau wordt vooraf gehoord door de adviescommissie of ten minste daartoe behoorlijk opgeroepen.

§ 2. In geval het bureau niet langer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet kan de minister, hetzij op het verzoek van een gewone meerderheid van de adviescommissie, hetzij op eenparig verzoek van de werkgeversvertegenwoordigers of de werknemersvertegenwoordigers in de adviescommissie, de lopende erkenning vervangen door een erkenning voor de duur van zes maanden tijdens welke het bureau het bewijs moet leveren dat opnieuw voldaan wordt aan de erkenningsvoorwaarden.

§ 3. De adviescommissie kan de feiten die haar ter kennis komen en die wijzen op overtredingen of tekortkomingen zoals bedoeld in § 1, ter kennis brengen van de minister die de ambtenaren en beambten, aangewezen krachtens artikel 17 met een onderzoek belast.

§ 4. De in § 3 bedoelde ambtenaren en beambten stellen de adviescommissie in kennis van alle waarschuwingen, termijnen en processen-verbaal bedoeld in artikel 17, § 3.

Artikel 11

In geval van definitieve stopzetting van één van de in dit decreet bedoelde activiteiten door het bureau, wordt de erkenning voor de betreffende activiteit geschrapt.

AFDELING 3

Werkingsregelen

Artikel 12

Het bureau is ertoe gehouden een tekst waarin de rechten van de werkzoekende en de werkgever worden uiteengezet, te overhandigen aan de gegadigden of in extenso aan te pakken in de voor het publiek toegankelijke lokalen van het bureau op de plaats waar hij het best kan worden gelezen. De inhoud van deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de adviescommissie.

Het bureau is er eveneens toe gehouden in advertenties en in zijn briefwisseling melding te maken van het erkenningsnummer en de erkende activiteit.

Artikel 13

De Vlaamse regering bepaalt, na advies van de SERV, de voorwaarden en de modaliteiten van samenwerking tussen private en publieke arbeidsbemiddelingsbureaus.

Artikel 14

De bureaus dienen op geregelde tijdstippen gegevens met betrekking tot hun structuur en activiteiten mede te delen aan de minister, overeenkomstig de procedure en modaliteiten bepaald door de Vlaamse regering, na advies van de SERV, en rekening houdend met de vertrouwelijkheid van de gegevens.

De aldus verkregen informatie zal in geglobaliseerde vorm op geregelde tijdstippen ter beschikking worden gesteld.

HOOFDSTUK IV

Adviescommissie inzake arbeidsbemiddeling

Artikel 15

§ 1. In de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen wordt een adviescommissie opgericht.

De adviescommissie dient de minister van advies omtrent de erkenning of de intrekking van de erkenning.

§ 2. De adviescommissie is samengesteld uit :

1° een voorzitter ;

2° een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties ;

3° twee deskundigen die onafhankelijk staan tegenover enerzijds de organisaties die in de adviescommissie vertegenwoordigd zijn en anderzijds de bureaus bedoeld in dit decreet en waarvan tenminste één houder is van het diploma van doctor of licentiaat in de psychologie ;

4° twee ambtenaren van het departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter, die onafhankelijk dient te staan ten opzichte van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties, wordt aangesteld door de Vlaamse regering. Bij afwezigheid van de voorzitter neemt de administrateur-generaal van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen het voorzitterschap over.

De leden van de adviescommissie worden door de Vlaamse regering benoemd. Deze bepaalt tevens de nadere regelen betreffende de samenstelling en de werkwijze van de commissie. Alleen de in het eerste lid, 2° genoemde leden zijn stemgerechtigd.

§ 3. Er is onverenigbaarheid tussen het mandaat van lid van de adviescommissie en de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van de in dit decreet beoogde bureaus.

HOOFDSTUK V

Toezicht en sancties

Artikel 16

Alle klachten met betrekking tot de activiteiten van de bureaus kunnen worden overgemaakt aan een klachtenorgaan. De werking en samenstelling van dit klachtenorgaan zal worden bepaald door de Vlaamse regering, na advies van de SERV.

Artikel 17

Onverminderd de plichten van de officieren van de gerechtelijke politie houden de door de minister aangewezen ambtenaren en beambten toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 2. De in § 1 bedoelde ambtenaren mogen bij uitoefening van hun opdracht :

- 1° tussen 5 en 21 uur zonder voorafgaande verwittiging vrij binnentreden in alle lokalen, woonruimtes uitgezonderd, waarvan zij redelijkerwijze kunnen vermoeden dat ze aan hun toezicht onderworpen zijn ;
- 2° tussen 21 en 5 uur met voorafgaande toestemming van de rechter in de politierechtbank binnentreden in de in 1° bedoelde lokalen, woonruimtes uitgezonderd, voor zover er redenen zijn om te veronderstellen dat er inbreuken gepleegd zijn op de reglementering waarop zij toezicht uitoefenen ;
- 3° een onderzoek, een controle of een enquête instellen alsmede alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan werkelijk worden nageleefd, inzonderheid :
 - a) hetzij alleen, hetzij samen de persoon die het bureau exploiteert, zijn aangestelden of lasthebbers, alsook de werknemers of de werkgevers die een beroep hebben gedaan op het bureau, ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht ;
 - b) zich zonder verplaatsing alle documenten en stukken doen voorleggen die bij dit decreet zijn voorgeschreven of uittreksels ervan opmaken ;
 - c) inzage hebben en een afschrift nemen van alle documenten en stukken die zij voor het volbrengen van hun opdracht nodig achten ;
 - d) tegen ontvangstbewijs alle documenten en stukken in beslag nemen die het mogelijk maken een inbreuk vast te stellen ;
- 4° de aanplak gelasten van de bescheiden die krachtens dit decreet moeten worden aangeplakt.

§ 3. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten hebben het recht waarschuwingen te geven, de overtreder een termijn toe te kennen om zich in orde te stellen en processen-verbaal te maken die bewijslast hebben tot het tegendeel is bewezen. Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder worden gebracht binnen een termijn van zeven dagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 4. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten kunnen, in de uitoefening van hun ambt, de bijstand van de gemeentepolitie en de rijkswacht vorderen.

Artikel 18

Onverminderd de artikelen 269 en 274 van het Strafwetboek worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 tot 5.000 frank of met één van deze straffen alleen :

- 1° hij die een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers ;
- 2° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die commissieloon, bijdrage, toelatings- of inschrijvingsgelden of vorderen of innen, buiten de door dit decreet bepaalde perken ;
- 3° ieder persoon die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning ;
- 4° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhinderen.

Artikel 19

In geval van herhaling kan de straf bedoeld in artikel 18 op het dubbel van het maximum worden gebracht.

Artikel 20

De zaakvoerder van het bureau, al dan niet houder van een erkenning, is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboetes waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

Artikel 21

Alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstuk V, maar met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de bij dit decreet vastgestelde overtredingen. In geval van herhaling zal artikel 85 van het Strafwetboek evenwel niet van toepassing zijn.

Artikel 22

De publieke rechtsvordering wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan verjaart door verloop van drie jaren na het feit waaruit de vordering is ontstaan.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 23

De wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk ingeval van inbreuk op sommige sociale wetten, is van toepassing op al wie in het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefent zoals bedoeld in artikel 2, 1° zonder te beschikken over een regelmatige erkenning en de werkgever die wetens en willens een beroep doet op een bureau dat geen regelmatige erkenning heeft bekomen.

Het bedrag van de administratieve geldboete is gelijk aan het bedrag vermeld in artikel 1 van de wet en wordt vermenigvuldigd overeenkomstig artikel 11 van de wet.

Artikel 24

Worden opgeheven op de datum of data bepaald door de Vlaamse regering :

- het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest ;
- het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest ;
- het decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest ;

Artikel 25

De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en modaliteiten van een overgangsregeling voor wat betreft de bureaus die een erkenning hebben bekomen in het kader van de in artikel 24 opgesomde bepalingen.

Artikel 26

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Luc VAN DEN BRANDE

*De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,*

Theo KELCHTERMANS

STANDPUNT VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

**STANDPUNT VAN DE SERV M.B.T. DE INPASSING IN DE
VLAAMSE REGELGEVING VAN DE IAO-CONVENTIE NR. 181
INZAKE PRIVATE WERKGELEGENHEIDSBUREAUS EN VAN DE
HIERBIJ AANSLUITENDE IAO-AANBEVELING**

Brussel, 11 maart 1998
DVV/vc/02/23/01

INLEIDING

In het Kaderakkoord Werkgelegenheid 1998-2000 dat door de Vlaamse sociale partners op 17 november 1997 werd afgesloten, werd in het kader van voorstellen voor een beter functionerende arbeidsmarkt in Vlaanderen (zie hefboom 5 van dit akkoord) aangekondigd dat op korte termijn zou onderzocht worden op welke wijze en onder welke voorwaarden de nodige stappen kunnen gezet worden met het oog op een inpassing van de nieuwe IAO-Conventie nr. 181 inzake private werkgelegenheidsbureaus in de Vlaamse regelgeving terzake.

Naar aanleiding van de Conferentie van 2 – 19 juni 1997 te Genève werd in de schoot van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) consensus bereikt over een herziening van IAO-Conventie nr. 96 met betrekking tot de werking van private arbeidsbemiddelingsbureaus.

De IAO-Conventie nr. 96 bood de Lidstaten twee keuzemogelijkheden :

- ofwel opteerde men voor een principieel verbod van alle private arbeidsbemiddelingsactiviteiten (cf. deel II van deze Conventie) ;
- ofwel opteerde men voor een regeling waarbinnen private arbeidsbemiddelingsactiviteiten mogelijk zijn mits hiervoor een strikte erkenningsregeling wordt voorzien (cf. deel III van deze Conventie).

België opteerde destijds voor deel II van Conventie Nr. 96. In tegenstelling tot sommige andere landen is België in 1992 niet overgegaan tot opzegging van deze Conventie.

In deel II van Conventie Nr. 96 werd wel in een uitzonderingsmogelijkheid voorzien op het verbodsprincipe : het artikel 5 van deze Conventie bepaalt immers dat voor bepaalde, strikt omschreven categorieën en na consultatie van de sociale partners, arbeidsbemiddeling kan worden toegestaan voorzover de publieke dienst – voor deze categorieën – niet in een doelmatige arbeidsbemiddeling kan voorzien. Het Vlaams Decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse gewest heeft zich gesteund op deze uitzonderingsbepaling om in Vlaanderen private arbeidsbemiddeling voor bepaalde categorieën van personen toe te staan.

Dit Vlaams Decreet van 19 april 1995 moet ook gesitueerd worden in het kader van de Europese rechtspraak terzake. In de Memorie van Toelichting bij het Ontwerp van decreet tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse gewest werd hiernaar reeds uitdrukkelijk „verwezen (cf. veroordeling van het arbeidsbemiddelingsmonopolie van het Duitse Federaal Arbeidsbureau, meer bepaald voor de bemiddeling van hoger en leidinggevend personeel). Dit wordt bevestigd in een recent arrest (d.d. 11 december 1997) waarin het Europees Hof van Justitie het (Italiaans) overheidsmonopolie voor arbeidsbemiddeling veroordeeld heeft als economisch machtsmisbruik, strijdig met de vrije mededinging, zeker als blijkt dat de openbare arbeidsbemiddelingsbureaus klaarblijkelijk niet in staat zijn om voor alle soorten van activiteiten aan de vraag op de arbeidsmarkt te voldoen.

In die zin kan dan ook gesteld worden dat de Europese regelgeving terzake verplicht tot het voorzien van uitzonderingen op het principiële verbod van private arbeidsbemiddeling tegen betaling.

Met de nieuwe IAO-Conventie nr. 181 inzake private werkgelegenheidsbureaus wordt – vanuit een erkenning van de realiteiten van het arbeidsmarktgebeuren en van de positieve bijdrage die private bureaus leveren tot de werking van de arbeidsmarkt – afgeweken van de huidige IAO-Conventie nr. 96 in die zin dat een overheidsmonopolie inzake arbeidsbemiddeling niet meer wordt vooropgezet.

Door de IAO werd een nieuw kader gecreëerd waarin de bescherming van de rechten van de werkzoekenden voorop staat. Dit blijkt duidelijk uit de tekst van Conventie Nr. 181 zelf en uit de Aanbeveling van de IAO die hierbij aansluit.

Op grond van deze Conventie komt het de Lidstaten toe de instrumenten te kiezen om deze bescherming van werkzoekenden in de praktijk te realiseren.

Er dient overigens ook op gewezen dat waar in de Conventie Nr. 96 nog de term “arbeidsbemiddelingsbureaus” werd gehanteerd, de omschrijving in de nieuwe Conventie Nr. 181 veel ruimer is door te spreken over private werkgelegenheidsbureaus. Naast arbeidsbemiddeling s.s. en wervings- en selectieactiviteiten, ressorteren hieronder ook uitzendarbeid en andere diensten met betrekking tot het zoeken van werk die worden bepaald door de Lidstaten, na consultatie van de sociale partners.

Concreet impliceert zulks dat alle activiteiten die momenteel het voorwerp uitmaken van Vlaamse erkenningsregelingen – meer bepaald inzake uitzendarbeid ; outplacement-, wervings- en selectieactiviteiten ; arbeidsbemiddeling tegen betaling – onder deze nieuwe IAO-Conventie ressorteren.

„

Naast deze activiteiten die nu reeds het voorwerp uitmaken van Vlaamse erkenningsregelingen, biedt de nieuwe IAO-Conventie de Lidstaten dus de mogelijkheid (cf. artikel 1 van de Conventie) om nog andere activiteiten (cf. “diensten m.b.t. het zoeken van werk”) in het toepassingsgebied van de Conventie op te nemen.

Hierna wordt door de Raad een concreet voorstel geformuleerd tot inpassing in de betreffende regelgeving van toepassing in Vlaanderen, van deze nieuwe IAO-Conventie inzake private werkgelegenheidsbureaus en van de hierbij aansluitende Aanbeveling van de IAO.

Met dit voorstel beoogt de Raad om in uitvoering van het engagement terzake dat door de Vlaamse sociale partners werd genomen in het Kaderakkoord Werkgelegenheid van 17 november 1997 (cf. supra), aan te geven op welke wijze en onder welke voorwaarden de regelgeving in Vlaanderen kan worden aangepast ten einde zo snel mogelijk tot een ratificatie te komen van deze nieuwe IAO-Conventie en dus tot het opzeggen van de huidige Conventie nr. 96 die zolang van toepassing blijft.

Met het Decreet van 19 april 1995 inzake arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse gewest – dat nog werd opgesteld in het kader van IAO-Conventie nr. 96 – en de uitvoeringsbepalingen ervan, werd reeds de mogelijkheid gecreëerd voor privaat initiatief terzake gericht op bepaalde categorieën van functies (cf. de hogere functies en de schouwspelartiesten).

De Raad meent dat – in het licht ook van een ratificatie van de nieuwe IAO-Conventie – de mogelijkheden die de huidige Conventie nr. 96 biedt voor arbeidsbemiddeling tegen betaling maximaal moeten worden benut. Meer concreet wenst de Raad hierbij naar zijn advies van 17 januari 1996¹ te verwijzen waarin werd voorgesteld om naast de reeds hiervoor genoemde categorieën, arbeidsbemiddeling tegen betaling ook toe te staan voor de categorie van de betaalde sportbeoefenaars.

¹ Advies van de SERV m.b.t. de uitvoering van een aantal bepalingen van het Decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse gewest.

1. UITGANGSPUNTEN VOOR EEN AANPASSING VAN DE BETREFFENDE REGELGEVING IN VLAANDEREN

Vanuit de erkenning van de rol die private werkgelegenheidsbureaus kunnen spelen met het oog op een verbetering van de werking van de Vlaamse arbeidsmarkt, kan de Raad de liberalisering op het vlak van arbeidsbemiddelingsactiviteiten s.l. waartoe de toepassing van de nieuwe IAO-Conventie zal leiden, onderschrijven mits voldaan wordt aan een aantal wezenlijke voorwaarden. Meer in het bijzonder kan hierbij verwezen worden naar :

- het waarborgen van de rechten van en van gelijke kansen voor de werkzoekenden ;
- het waarborgen van een universele dienstverlening op het vlak van arbeidsbemiddelingsactiviteiten s.l.
Een versterking van de rol van de VDAB als centrale actor op de Vlaamse arbeidsmarkt is hiertoe wezenlijk ;
- het behoud van voldoende doorzichtigheid m.b.t. de evolutie en werking van de Vlaamse arbeidsmarkt ;
- een goed georganiseerd toezicht op de werking van de private werkgelegenheidsbureaus (zie ook punt 3 hierna) ;
- het waarborgen en bevorderen van de kwaliteit in de dienstverlening ;
- het voeren van "positieve acties" naar de zgn. risico - werkzoekenden en - werknemers. De mogelijkheid hiertoe wordt overigens uitdrukkelijk voorzien in IAO-Conventie Nr. 181.

De uitgangspunten van de Raad voor een aanpassing van de regelgeving in Vlaanderen aan de nieuwe IAO-Conventie en –Aanbeveling zijn :

- een vereenvoudiging van de Vlaamse regelgeving terzake ;
- het toepassingsgebied van de Vlaamse regelgeving ;
- voorstellen m.b.t. de huidige Vlaamse erkenningsregeling en de rol van de Erkenningscommissie ;
- de bescherming van de rechten van de werkzoekenden ;
- een versoepeling van de huidige "beschottenregeling" tussen diverse types van arbeidsbemiddelingsactiviteiten.

Deze onderscheiden uitgangspunten worden hierna verder uitgewerkt.

1.1 Vereenvoudiging van de Vlaamse regelgeving

De Raad stelt voor om de Vlaamse regelgeving op dit vlak te bundelen in een koepeldecreet, dat dus in de plaats komt van de bestaande decreten m.b.t. uitzendbureaus ; outplacement-, wervings- en selectiebureaus en bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling.

Bij het opstellen van de in dit koepeldecreet vervatte regels, moet rekening gehouden worden met het gegeven dat het wezenlijk objectief van de vast te stellen regels – conform de nieuwe IAO-Conventie – de bescherming van de werkzoekenden moet zijn.

Hierbij dient erop gewezen dat reeds heel wat beschermende maatregelen vervat zijn in de (federale) arbeidswetgeving en in CAO's.

De optie voor een koepeldecreet, sluit niet uit dat specifieke bepalingen worden voorzien of voorwaarden worden opgelegd ten aanzien van bepaalde categorieën van tussenpersonen of bepaalde activiteiten (cf. infra).

In de bestaande Vlaamse erkenningsregelingen terzake situeren de regelgevende bepalingen zich op drie niveaus : het Decreet, het uitvoeringsbesluit en de gedragscode.

Vanuit de bekommernis van doorzichtigheid pleit de Raad ervoor om deze regelgevende bepalingen te beperken tot twee niveaus : het Decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Concreet impliceert zulks dat de bepalingen die nu vervat zijn in de bestaande (reglementair opgelegde) gedragscodes (cf. erkenningsregeling outplacement-, wervings- en selectiebureaus ; erkenningsregeling voor arbeidsbemiddeling tegen betaling) kunnen opgenomen worden in hetzij het Decreet, hetzij de uitvoeringsbesluiten.

De Raad vraagt overigens om betrokken te worden bij de concrete vastlegging van deze uitvoeringsbepalingen.

De Raad is van mening dat deze regelgeving – zoals ook vandaag reeds gebeurt – kan aangevuld worden met interne gedragscodes van de betrokken sectoren zelf en met afspraken die gemaakt worden tussen de representatieve organisaties van de private werkgelegenheidsbureaus en de representatieve werknemersorganisaties.

Dit kan bijvoorbeeld gebeuren binnen het bevoegde Paritair Comité of binnen de eventueel op te richten sectorcommissie arbeidsbemiddeling (cf. punt 3 hierna).

Ten aanzien van de vastlegging van de uitvoeringsbepalingen wenst de Raad verder ook te verwijzen naar de voorstellen en overwegingen die zowel door de Erkenningscommissie voor uitzendbureaus als door de Erkenningscommissie voor outplacement-, wervings- en selectiebureaus werden geformuleerd n.a.v. een evaluatie van de toepassing van de betreffende erkenningsregelingen.

Vanuit de optie voor één koepeldecreet acht de Raad het aangewezen om één Erkenningscommissie te voorzien. Dit dus in de plaats van de twee Erkenningscommissies die momenteel in de schoot van de SERV functioneren (cf. Erkenningscommissie Uitzendbureaus en Erkenningscommissie voor Outplacement-, Wervings- en Selectiebureaus die ook gelast werd met de toepassing van de erkenningsregeling vervat in het Decreet van 19 april 1995 inzake de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse gewest).

De Raad stelt wel voor om – in het Huishoudelijk Reglement van de Erkenningscommissie – een praktische werkwijze vast te leggen die erin voorziet dat de bespreking van de dossiers van uitzendbureaus wordt gescheiden van de bespreking van de dossiers van de overige private werkgelegenheidsbureaus. Voor de uitzendbureaus kan een afzonderlijke zitting van de Commissie voorzien worden. De samenstelling van de delegaties van de Erkenningscommissie kan dan aangepast worden in functie van de agenda.

1.2 Het toepassingsgebied van de Vlaamse regelgeving

De Raad is van mening dat de minimumnormen die in het koepeldecreet zullen vastgelegd worden (zie punt 2 hierna), moeten nageleefd worden door alle categorieën van tussenpersonen in het kader van arbeidsbemiddelingsactiviteiten d.w.z. inclusief :

- de VDAB

Wat de VDAB betreft is de Raad van mening dat de naleving van de minimumnormen kan gewaarborgd worden door – voor zover ze er nu niet reeds in vervat zitten – de regels die aan de private bureaus worden opgelegd, te

integreren in het Charter van de werkzoekende en dit Charter te integreren in het VDAB-decreet.

In die zin zal de VDAB buiten het toepassingsgebied van het koepeldecreet vallen maar wordt wel decretaal de waarborg ingebouwd dat de publieke actor de minimumnormen die worden opgelegd aan de private actoren, zal naleven.

- de niet-commerciële bureaus
- de media die als hoofddoel hebben vacatures of sollicitaties te verspreiden.
Daarnaast moeten in de regelgeving ook de nodige waarborgen ingebouwd worden die een voldoende accurate toepassing ervan toelaten t.a.v. bepaalde “producten” of diensten (cf. o.m. internettoepassingen ; databanken ; ...) die als “nevenproduct of –dienst” voorgesteld worden.
De bepalingen in verband met het toepassingsgebied van de IAO-Conventie Nr. 181 maken dit mogelijk (cf. ook “andere diensten m.b.t. het zoeken van werk” kunnen door de Lidstaten in het toepassingsgebied opgenomen worden) (cf. supra) ;
- de sectorale paritaire initiatieven ;
- bureaus met zetel buiten het Vlaamse gewest en binnen de Europese gemeenschap die in hun gewest/land aan gelijkwaardige voorwaarden voldoen ;
- de zgn. “au pair”-bureaus ;
- de opleidingsinstellingen voor werkzoekenden, waarvoor moet vastgesteld worden dat er steeds meer een combinatie is van opleiding met begeleiding en arbeidsbemiddeling ;
- de bemiddeling ook naar zelfstandige activiteiten (cf. o.m. voor schouwspelartiesten die veelal onder een zelfstandigenstatuut werkzaam zijn).

1.3 De Vlaamse erkenningsregeling en de rol van de Erkenningscommissie

De Raad stelt voor dat de private, commerciële bureaus die activiteiten ontwikkelen op vlak van diensten die nu reeds het voorwerp uitmaken van een Vlaamse erkenningsregeling (cf. uitzendarbeid¹; outplacement, werving en selectie en arbeidsbemiddeling tegen betaling) en op het vlak van andere diensten m.b.t. het zoeken van werk die kunnen bepaald worden na consultatie van de sociale partners (cf. supra), voorafgaand moeten erkend worden.

De niet-commerciële bureaus (cf. bureaus voor kosteloze arbeidsbemiddeling) worden erkend door het Beheerscomité van de VDAB.

Bij de voorstellen t.a.v. de rol van de Erkenningscommissie in het kader van de Vlaamse erkenningsregeling terzake, gaat de Raad uit van volgende uitgangspunten :

- responsabilisering van de functioneel bevoegde Administratie ;
- vermindering van de administratieve belasting van de Erkenningscommissie ;
- behoud van de inbreng van de sociale partners maar toegespitst op de dossiers die vragen oproepen ;
- voorzien van een "evocatierecht" voor de Erkenningscommissie op grond waarvan een dossier op elk ogenblik kan besproken worden in de Commissie.

Vanuit deze uitgangspunten wordt door de Raad volgend concreet "werkingsmodel" voorgesteld :

- de erkenning wordt – in principe voor onbepaalde duur – verleend door de Minister op voorstel van de Administratie.
De Administratie onderzoekt een aanvraagdossier en brengt de Erkenningscommissie in kennis van haar voorstel.
De Commissie agendeert het voorstel van beslissing op haar eerstvolgende bijeenkomst.

Dan zijn er volgende mogelijkheden :

- bij voorstel tot erkenning door de Administratie, onderschrijft de Commissie (stilzwijgend) het voorstel van beslissing ;
- indien er leden zijn van de Commissie die problemen of vragen hebben bij de voorgestelde erkenning, wordt dit signaleerd aan de Administratie, die het administratief dossier overmaakt.

De erkenningsaanvraag wordt op de volgende bijeenkomst geagendeerd en het bureau wordt uitgenodigd voor een hoorzitting. Vervolgens wordt door de Commissie advies uitgebracht over de erkenningsaanvraag ;

- indien er van de Administratie een voorstel is tot niet-erkenning van een bureau, wordt door de Administratie samen met dit voorstel het administratief dossier aan de Commissie overgemaakt.

De Commissie brengt – na de firma gehoord te hebben m.b.t. de grond van het voorstel tot niet-erkenning – advies uit over de erkenningsaanvraag.

- de bureaus worden in beginsel erkend voor onbepaalde duur maar waarbij het eerste werkingsjaar de facto als een soort proefperiode wordt beschouwd.
Na één jaar werking worden alle bureaus systematisch doorgelicht door de Afdeling Inspectie. De inspectieverslagen die naar aanleiding hiervan worden opgesteld, worden aan de Erkenningscommissie overgemaakt.
Indien uit een inspectieverslag blijkt dat de wijze waarop een bureau werkt, implicaties zou kunnen hebben voor de verderzetting van de erkenning, wordt het dossier geagendeerd op de eerstvolgende bijeenkomst van de Commissie en wordt het betrokken bureau uitgenodigd voor een hoorzitting ;
- op elk ogenblik kan de Commissie – op grond van feiten die bekend zijn bij leden van de Commissie of van vaststellingen gedaan door de inspectiediensten – een dossier bespreken en – indien gewenst – het bureau uitnodigen voor een hoorzitting ;
- de vaststellingen gedaan door de inspectiediensten worden systematisch overgemaakt aan de Commissie die oordeelt over de mogelijke implicaties ervan ;
- de Commissie heeft een bindende adviesbevoegdheid in geval van unaniem advies tot intrekking van een erkenning.
In dit geval is er steeds een verplichting tot het horen van een bureau.

Vanuit de ervaringen met de bestaande erkenningsregelingen, acht de Raad het niet opportuun om de “schorsing van een erkenning” als sanctiemogelijkheid aan te houden.

Het schorsen van een erkenning betekent immers de facto het einde van de werkingmogelijkheden voor een bureau.

De Raad meent dat – afhankelijk van de ernst van de vastgestelde overtredingen – de sanctiemogelijkheden “intrekking van de erkenning” en “omzetting van een lopende erkenning in een erkenning van beperkte duur” meer aangewezen zijn dan een schorsing van een erkenning.

Gelet op het feit dat niet alle vaststellingen m.b.t. de werking van een bureau implicaties moeten hebben voor de erkenning van het bureau, pleit de Raad er tevens voor om – zoals vroeger reeds door de Erkenningscommissie voor Uitzendbureaus werd geopperd – decretaal in de mogelijkheid te voorzien dat de Erkenningscommissie – n.a.v. vastgestelde overtredingen – de bevoegde Minister verzoekt het bureau te waarschuwen en desgevallend een termijn op te leggen voor inregelstelling.

De Raad stelt tevens voor om in de erkenningsregeling een bepaling op te nemen op grond waarvan de facto “slapende erkenningen” (bureaus die gedurende lange tijd geen gebruik maken van de toegekende erkenning) kunnen voorkomen worden. Dit voorstel moet ook gesitueerd worden in het kader van het in dit standpunt vooropgestelde streven naar een kwaliteitsvolle dienstverlening door de private werkgelegenheidsbureaus.

Verder is de Raad van mening dat de erkenningsregeling die zal voorzien worden, hoe dan ook zal moeten voldoen aan de regels van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen zoals o.m. openbaarheid van de procedures en het recht om gehoord te worden.

Wezenlijk hierbij is dat de erkenningsvoorwaarden zo duidelijk mogelijk omschreven worden ten einde zo veel als mogelijk interpretatieproblemen en rechtsonzekerheid te vermijden.

In het kader van het streven naar behoorlijk bestuur en de verbetering van de verweermogelijkheden van een bureau, wordt door de Raad volgende concrete aanpak voorgesteld :

- in de uitnodiging van de Commissie voor een hoorzitting met het oog op de intrekking of schorsing van een erkenning, zal steeds uitdrukkelijk verwezen worden naar de concrete aanleiding (de vastgestelde feiten) voor de hoorzitting ;
- in geval van hoorzitting met de Commissie kan gewerkt worden in twee fasen. In de eerste fase kan het bureau zich verweren t.a.v. de feiten die ten laste gelegd worden (en die worden aangehaald in de uitnodiging tot de hoorzitting). Na kennis te hebben genomen van de verklaringen van het bureau, volgt de beraadslaging in de Commissie. Indien het resultaat van deze beraadslaging is dat niet-erkenning zal worden voorgesteld (bij aanvraag van een erkenning) of dat zal voorgesteld worden om de lopende erkenning in te trekken of om te zetten naar een kortere duur, is er een tweede fase in de hoorzitting waarin aan het bureau wordt meegedeeld welk advies de Commissie zal uitbrengen. Na deze tweede fase, formuleert de Commissie haar advies en maakt het over aan de Minister die beslist. Eventueel kan een mogelijkheid tot een tweede hoorzitting voorzien worden ;
- een bureau kan steeds tegen een beslissing van de Minister in beroep gaan bij de Raad van State, eventueel via een zgn. administratief kortgeding.

Wat de toegankelijkheid van bestuursdocumenten betreft die in het kader van de erkenningsregeling worden opgesteld, pleit de Raad ervoor om – binnen de regelgeving terzake – de bureaus maximaal inzage te verlenen in hun administratief dossier. Dit met het oog ook op de verweermogelijkheden van het bureau naar zowel de Erkenningscommissie als naar de bevoegde Minister toe.

Tot dit administratief dossier behoort ook het advies dat door de Erkenningscommissie wordt uitgebracht.

Momenteel wordt een nieuw Vlaams decreet betreffende de openbaarheid van bestuur voorbereid.

In dit ontwerp (cf. artikel 5, § 2, 1° : als de openbaarmaking afbreuk zou doen aan een bij decreet vastgestelde geheimhoudingsverplichting) wordt in de mogelijkheid voorzien tot afwijking op het beginsel van openbaarheid indien deze decretaal is bepaald. De Raad meent dat op deze bepaling kan gesteund worden om in het koepeldecreet in elk geval een afwijking op het beginsel van openbaarheid te voorzien voor de verslagen van de bespreking in de Erkenningscommissie.

1.4 *Versterking van de bescherming van de rechten van werkzoekenden*

Vanuit het wezenlijk objectief van de nieuwe IAO-Conventie nr. 181 (cf. bescherming werkzoekenden), stelt de Raad voor om de bescherming van de rechten van werkzoekenden nog te versterken.

Meer concreet kan dit door :

- een precisering van de minimumnormen (zie punt 2 hierna) ;
- een betere informatie aan werkzoekenden over rechten en klachtenprocedures ;
- het voorzien van een drempelloze klachten- en geschillenprocedure.
Wat de behandeling van klachten en geschillen betreft kan aan volgend “drie-trapsmodel” gedacht worden :
 - voorlegging aan een ombudsdienst van de betrokken federatie (cf. ombudsman Upedi) ;
 - bespreking ervan in een paritair overlegorgaan samengesteld uit de sociale partners van de betreffende sector (cf. de Commissie Goede Diensten in de uitzendsector) ;
 - neerleggen van klacht bij de Afdeling Inspectie Werkgelegenheid.

De mogelijkheid tot het formuleren van klachten bij de Afdeling Inspectie van de Administratie Werkgelegenheid moet ook beter bekend gemaakt worden.

Ook de STC-ombudsdienst kan hierin een rol vervullen als mogelijk kanaal voor het formuleren van klachten die in eerste instantie zullen worden voorgelegd aan het paritair overlegorgaan ;

- de invoering op federaal vlak van burgerrechtelijke sancties (schadevergoeding, nietigheidssancties, ...) in plaats van enkel strafrechtelijke sancties ;
- een vorderingsrecht bij arbeidsgerechten voor werkzoekenden (bv. een werkzoekende die zich bij de selectie benadeeld acht omwille van onbetrouwbare tests moet materiële of morele schadevergoeding kunnen opeisen).

1.5 *Versoepeling van de "beschottenregeling" tussen diverse types van arbeidsbemiddelingsactiviteiten*

De Raad stelt voor de huidige "beschottenregeling" op te heffen, behoudens wat het cumulverbod betreft van outplacement met opdrachten inzake werving, selectie, arbeidsbemiddeling of uitzendarbeid.

Wat meer in het bijzonder de mogelijkheden voor uitzendbureaus betreft om aan arbeidsbemiddeling tegen betaling te doen, is de Raad van mening – gelet op de mogelijke risico's voor het sociaal statuut van de uitzendkrachten – dat dit kan worden toegelaten onder volgende voorwaarden :

- er moet een gescheiden aanbod zijn van diensten naar werkzoekenden en naar werkgevers toe.
De beide activiteiten (cf. terbeschikkingstelling van uitzendkrachten resp. arbeidsbemiddeling tegen betaling) moeten niet in een aparte ruimte doorgaan, maar het moet zowel naar werkzoekenden als naar werkgevers toe duidelijk zijn welke activiteit aangeboden wordt.
Dit laatste impliceert dat een juiste, tijdige en volledige informatie moet verstrekt worden over welke activiteit (arbeidsbemiddeling of terbeschikkingstelling) aangeboden wordt ;
- de aanwerving van de uitzendkracht door de gebruiker moet kosteloos zijn (cf. artikel 18 van de wet van 24 juli 1987) ;
- de afbouw van de "beschottenregeling" mag niet leiden tot een verglijding van uitzendarbeid naar minder aantrekkelijke contracten of arbeidsvormen ten nadele van werknemers of uitzendkrachten ;
- de bureaus dienen de nodige inspanningen te verrichten rond vorming en begeleiding van hun consultants m.b.t. de eigenheden van arbeidsbemiddeling enerzijds en uitzendarbeid anderzijds ;
- er moet – op periodieke basis – een evaluatie gemaakt worden van deze aanpassing van de regelgeving.

2. VOORSTEL VAN DECRETAAL VAST TE LEGGEN MINIMUMNORMEN

De Raad stelt vast dat in de bestaande federale en Vlaamse regelgeving reeds heel wat bepalingen vervat zijn, met name dan inzake de bescherming van de positie van werkzoekenden. De nieuwe internationale regelgeving - de IAO-Conventie nr. 181 en de hierbij aansluitende Aanbeveling – noodzaakt dan ook vooral tot een nadere precisering van een aantal regelgevende bepalingen.

Dit geldt meer in het bijzonder voor volgende aspecten :

2.1 *Behandeling op niet-discriminerende wijze*

Dit geldt o.m. wat betreft :

- naleving anti-racismewet ;
- naleving verbod op leeftijdsdiscriminatie ;
- naleving wetgeving gelijke behandeling van mannen en vrouwen ;
- geen discriminatie op basis van geslacht ;
- geen discriminatie wegens politieke, syndicale, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging ;
- geen discriminatie op basis van handicap of verminderde arbeidsgeschiktheid of op grond van ziekteverleden (i.c. seropositieven) indien niet wettig verantwoord ;
- naleving van de wetgeving op de vrijheid van vereniging ;
- mogelijkheid tot het voeren van positieve acties, wat overigens uitdrukkelijk is voorzien in de IAO-Conventie nr. 181 (cf. supra).

2.2 *Bescherming van de persoonlijke levenssfeer*

De minimumnormen terzake moeten gepreciseerd worden in functie van de IAO-gedragscode van 7 oktober 1996 inzake de bescherming van persoonlijke gegevens van werknemers en van de bepalingen terzake in IAO-Conventie nr. 181 en de hierbij aansluitende Aanbeveling.

Meer concreet geldt dit o.m. voor volgende aspecten :

- geen vragen of onderzoeken die niet relevant zijn voor de betreffende functie ;
- het slechts bijhouden van dossiers met persoonsgegevens zolang de kandidaat het wenst of zolang nodig voor de concrete opdracht (cf. punt 11 van de IAO-Aanbeveling) ;
- toegang van de kandidaat tot zijn/haar dossier met recht op correctie van de persoonsgegevens van de kandidaat (cf. punt 12 van de IAO-Aanbeveling) ;
- geen opname in het dossier van gevoelige gegevens zoals i.v.m. gezondheid (cf. punt 12 van de IAO-Aanbeveling) ;
- geen gegevensverzameling bij derden zonder voorafgaande toestemming van de werkzoekende ;
- geen genetisch onderzoek ;
- bij aanvang van de procedure moet de nodige informatie verstrekt worden bij eventueel gebruikte tests en onderzoeken ;
- naleving van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer t.a.v. de verwerking van persoonsgegevens ;
- geen mededeling aan derden zonder voorafgaande toestemming door de werkzoekende en recht op intrekking van de toestemming ;
- recht op afschrift van het dossier ;
- het respecteren van een bijzondere discretie en omzichtigheid bij het benaderen van kandidaten bij de uitoefening van hun professionele activiteiten.

2.3 Naleving van de sociale en fiscale wetgeving

Concreet kan hierbij o.m. verwezen worden naar :

- geen arbeidsbemiddeling van verboden kinderarbeid (cf. artikel 711 van de Arbeidswet en artikel 9 van IAO-Conventie nr. 181) ;
- geen bemiddeling naar verboden tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten (cf. artikel 27 van K.B. nr. 37 en artikel 10 van IAO-Conventie nr. 181) ;
- geen bemiddeling naar activiteiten die in strijd zijn met de openbare orde en/of de sociale en fiscale wetgeving (cf. artikel 8, § 1, 20° van het decreet van 19 april 1995) ;

- naleving van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers ;
- naleving van de relevante CAO's (cf. CAO's uitzendarbeid, CAO nr. 51 inzake outplacement, CAO nr. 38 inzake werving en selectie).

2.4 *Voorafgaande informatie aan de werkzoekenden*

Verplichte informatie aan de werkzoekenden over de betreffende vacature, de aard van de werkgever, de arbeidsvoorwaarden, de datum van indienstneming, de rechten t.o.v. het bureau en het verloop van de procedure. Specifiek naar buitenlandse arbeidskrachten toe moet deze informatie - zoveel als mogelijk – in hun eigen taal of in een taal die ze begrijpen, verstrekt worden (cf. punt 8.b van de IAO-Aanbeveling).

2.5 *Kosteloosheid voor werkzoekenden*

Meer concreet kan hierbij verwezen worden naar o.m. :

- de verplichting om de procedure zo goedkoop (voor de werkzoekende) en zo snel als mogelijk af te werken ;
- geen vacatures waartegenover geen reëel jobaanbod staat ;
- geen schadevergoeding vergen van werkzoekenden die de procedure stopzetten en/of elders aan de slag gaan (cf. artikel 15 van de IAO-Conventie nr. 181) ;
- het artikel 7, punt 2 van de IAO-Conventie Nr. 181 dat in de mogelijkheid voorziet om – in het belang van de betrokken werkzoekenden – een afwijking toe te staan op het principe dat geen betaling mag geleverd worden van de werkzoekenden. Het is aangewezen dat de procedure voor deze afwijking decretaal zou voorzien worden.

Deze mogelijke afwijkingen kunnen bepaald worden op voorstel van of na advies van de SERV.

2.6 Vastlegging van kwaliteitscriteria

- voorwaarden professionele deskundigheid (cf. in hoofde van de consulenten/bemiddelaars ; psychologische testen en persoonlijkheidsonderzoek door of onder verantwoordelijkheid van een psycholoog).

De Raad benadrukt hierbij – vanuit de ervaringen in het kader van de erkenningsregeling voor outplacement-, wervings- en selectiebureaus – de noodzaak tot operationalisering van de noties “persoonlijkheidsonderzoek” en “psychologische testen” ;

- geen gebruik van technieken en methodes waarvan de Erkenningscommissie – na advies van de deskundigen die zetelen in de Commissie – van oordeel is dat ze manifest onvoldoende wetenschappelijk onderbouwd zijn.

2.7 Specifieke normen voor bepaalde activiteiten

Hierbij kan o.m. gedacht worden aan de activiteiten van de sportmakelaars ; de impressariokantoren en de “au pair”-bureaus.

Wat de eerste twee categorieën betreft wenst de Raad hierbij te verwijzen naar de specifieke, bijkomende erkenningsvoorwaarden die voor deze categorieën werden voorgesteld in het advies van de SERV d.d. 17 januari 1996 m.b.t. de uitvoering van een aantal bepalingen van het Decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse gewest.

3. VOORSTELLEN VOOR EEN “FLANKEREND BELEID”

De Raad is van mening dat de voorgestelde verruiming van de markt voor de private werkgelegenheidsbureaus gepaard moet gaan met :

- een goed georganiseerd toezicht op de werking van de private bureaus.
In hoofde van de private werkgelegenheidsbureaus – met uitzondering van de uitzendbureaus – impliceert dit een verplichting om een aantal documenten bij te houden zoals bv. een register voor opdrachten en plaatsingen, met specifieke vermelding voor de jeugdige werknemers die onder de toepassing ressorteren van

de wetgeving inzake kinderarbeid en voor plaatsingen en wervingen buiten de Europese Economische Ruimte.

In hoofde van de Vlaamse overheid impliceert dit een kwantitatieve maar vooral ook kwalitatieve versterking van de Afdeling Inspectie van de Administratie Werkgelegenheid.

Het voorzien van een decretale basis voor de werking van de Afdeling Inspectie (cf. bevoegdheden ; organisatie) is hierbij wezenlijk.

De Raad wenst hierbij te verwijzen naar zijn advies d.d. 16 november 1994 over een Voorontwerp van decreet betreffende de bevoegdheden en de organisatie van de Inspectie Werkgelegenheid ;

- de verplichting in hoofde van de private werkgelegenheidsbureaus om jaarlijks en tussentijds - individueel of geaggregeerd – informatie te verstrekken over hun concrete bemiddelingsactiviteiten o.m. wat betreft de moeilijk vervulbare vacatures. Dit in functie van het behoud – in hoofde van het Vlaams arbeidsmarkbeleid – van een globaal overzicht m.b.t. de evolutie van de Vlaamse arbeidsmarkt ;
- het voorzien in en de concrete structurering van de samenwerking tussen de VDAB en de private werkgelegenheidsbureaus (cf. artikel 10 van de IAO-Conventie Nr. 181 en punt 10 van de IAO-Aanbeveling).

De Raad acht het aangewezen om in een verplichting tot samenwerking tussen de private actoren en de publieke actor, te voorzien.

Waar in het kader van het Decreet van 19 april 1995 in een verplichte samenwerkingsovereenkomst werd voorzien tussen de individuele bureaus en de VDAB, meent de Raad dat deze samenwerking zich ook kan situeren op het niveau van de betrokken federaties van private bureaus.

Wezenlijk hierbij is dat gestreefd wordt naar samenwerkingsovereenkomsten met toegevoegde waarde en met wederzijdse engagementen tussen de VDAB en de onderscheiden federaties.

In het kader van deze samenwerkingsakkoorden kunnen concrete afspraken gemaakt worden o.m. in verband met het raadplegen van de WIS-vacaturebank ; het gebruik (mits toestemming door de werkzoekende) van de KISS-sollicitantenbank ; de melding aan de VDAB van opengebleven vacatures ; ... Ook kunnen hierbij afspraken gemaakt worden rond de inschrijving van werkzoekenden ; rond gemeenschappelijke initiatieven inzake opleiding.

Wat de concrete organisatie van de samenwerking tussen de publieke sector en de private sector betreft, houdt de Raad zich voor om de opportuniteit te onderzoeken van de oprichting – in de schoot van de SERV – van een sectorcommissie arbeidsbemiddeling ;

- een Vlaams beleid gericht op kwaliteitsbevordering.

De kwaliteit van de werking van de werkgelegenheidsbureaus moet een permanente zorg zijn voor het Vlaams arbeidsmarktbeleid. Terzake is er behoefte aan een actief beleid vanuit onderwijs zowel als vanuit de volwasseneducatie gericht op de specifieke beroepen in de private en publieke bureaus (zie ook voorstel tot gemeenschappelijke initiatieven van publieke en private sector inzake opleiding).

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 6 mei 1998 door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "m.b.t. de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse Gewest", heeft op 9 juli 1998 het volgende advies gegeven :

ONTVANKELIJKHEID VAN DE ADVIESAANVRAAG

Het voor advies voorgelegde ontwerp van kader-decreet met betrekking tot de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse Gewest beoogt in hoofdzaak de interne Vlaamse regelgeving aan te passen aan de bepalingen van de conventie nr. 181 van de Internationale Arbeidsorganisatie (I.A.O.) ondertekend op 20 juni 1997, "concernant les agences d'emploi privées".

Zo is de omschrijving van het begrip "private arbeidsbemiddeling" in artikel 2, 1°, van het ontwerp in grote mate geïnspireerd door de omschrijving van "agence d'emploi privée" in artikel 1 van de voornoemde conventie. Van de negentien voorwaarden opgesomd in artikel 7, § 1, van het ontwerp, om activiteiten van private arbeidsbemiddeling te mogen uitoefenen, werden er eveneens een aantal overgenomen uit bepalingen van de conventie nr. 181 en uit de aanbeveling nr. 188 (waarvan de bepalingen die van de voornoemde conventie aanvullen en samen met haar toegepast moeten worden).

Blijkens de memorie van toelichting wordt in het ontwerp bovendien uitgegaan van dezelfde basisbeginselen als vervat in de conventie nr. 181, met name het bepalen van een aantal basisnormen waaraan alle private arbeidsbemiddelingsbureaus in de ruime zin moeten voldoen, het principiële toestaan van private arbeidsbemiddelingsbureaus mits voorafgaande erkenning en het centraal stellen van de bescherming van de werknemer/werkzoekende.

Uit de begeleidende stukken bij de adviesaanvraag en volgens de gemachtigde ambtenaar blijkt dat de conventie nr. 181 echter nog niet door België is geratificeerd en nog niet in werking is getreden. Uit de gegevens waarover de Raad van State beschikt blijkt bovendien dat nog geen enkel voorontwerp houdende goedkeuring van of instemming met voornoemde conventie nr. 181 (of de daarbij aansluitende aanbeveling nr. 188) voor advies aan de Raad werd voorgelegd en dat evenmin een dergelijke goedkeuringsakte, zonder het advies van de Raad van State in te winnen, zou zijn bekendgemaakt.

Artikel 18 van de conventie nr. 181 bepaalt dat de conventie enkel de leden van de I.A.O. zal verbinden waarvan de ratificatie is geregistreerd door de directeur-generaal van het Internationaal Arbeidsbureau. De conventie zal in werking treden twaalf maanden na de registratie van de ratificaties door twee leden. Vervolgens zal de conventie voor elk lid in werking treden twaalf maanden na datum van registratie van zijn (individuele) ratificatie.

Aangezien, althans wat België betreft, de ratificatie en de inwerkingtreding nog niet plaats hebben gehad, is het voorbarig nu reeds een voorontwerp van kaderdecreet voor te leggen waarbij de bepalingen van vermelde conventie nr. 181 en van de aanbeveling nr. 188 geïmplementeerd worden in de regelgeving van het Vlaamse gewest. Het Vlaamse Parlement moet immers vooraf de gelegenheid krijgen zich uit te spreken over de al dan niet goedkeuring van de conventie zelf.

L. 27.684/1

In afwachting van de ratificatie en eventuele inwerkingtreding van de conventie nr. 181 blijft trouwens de vorige conventie nr. 96 terzake van toepassing voor, inzonderheid, het Vlaamse gewest.

Deze conventie nr. 96 gaat uit van een uitgangspunt dat totaal tegengesteld is aan dat vervat in de huidige conventie nr. 181, met name een principieel overheids-monopolie inzake arbeidsbemiddeling, waarbij geopteerd wordt voor ofwel een principieel verbod van alle private arbeidsbemiddelingsactiviteiten, met een beperkte uitzonderingsmogelijkheid (deel II conventie nr. 96), ofwel een regeling waarbinnen private arbeidsbemiddelingsactiviteiten mogelijk zijn mits hiervoor in een strikte erkenningsregeling wordt voorzien (deel III conventie nr. 96).

België opteerde destijds blijkbaar voor deel II van de conventie nr. 96 en is, in tegenstelling tot sommige andere landen, in 1992 niet overgegaan tot opzegging van deze conventie.

De goedkeuring van dit ontwerp - ook al wordt er nog geen concrete datum van inwerkingtreding vooropgesteld - zou er derhalve toe leiden dat het Vlaamse Gewest een basisregelgeving zou aannemen welke fundamenteel in strijd is met de basisopties van de nu nog ten aanzien van België geldende conventie nr. 96.

De conclusie moet dan ook zijn dat de adviesaanvraag voorbarig is.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	M. VAN DAMME,	staatsraden,
	D. ALBRECHT,	
	G. SCHRANS,	assessoren van de
	A. ALEN,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. VAN VAERENBERGH, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. E. VANHERCK, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

J. DE BRABANDERE

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° private arbeidsbemiddeling :

- a) de activiteiten uitgeoefend door een tussenpersoon, die erop gericht zijn werknemers bij te staan bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van werknemers ;
- b) het in dienst nemen van werknemers, om hen ter beschikking te stellen met het oog op de uitvoering van een bij of krachtens hoofdstuk II van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers

ten behoeve van gebruikers, toegelaten tijdelijke arbeid ;

- c) andere activiteiten, zoals bepaald door de Vlaamse regering na advies van de SERV, die betrekking hebben op het bijstaan van werknemers bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van werknemers, zonder dat ze onmiddellijk tot doel hebben het koppelen van een specifieke vraag en aanbod van arbeid ;

2° voor de toepassing van dit decreet wordt onder de term ‘werknemer’ eveneens werkzoekende of zelfstandige begrepen ;

3° de minister : de Vlaamse minister die het tewerkstellingsbeleid onder zijn bevoegdheid heeft ;

4° de adviescommissie : de commissie ingesteld bij artikel 15 van dit decreet ;

5° het bureau : de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die, onder welke naam dan ook, activiteiten in de zin van 1° uitoefent ;

6° SERV : de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ;

7° outplacementactiviteiten : een vorm van arbeidsbemiddeling waarbij begeleidende adviezen en diensten in opdracht en op kosten van een werkgever aan een ontslagen of met ontslag bedreigde werknemer worden verstrekt om deze in staat te stellen zo vlug mogelijk een betrekking bij een nieuwe werkgever te vinden of een beroepsactiviteit als zelfstandige te ontplooiën.

Artikel 3

§1. Dit decreet is niet van toepassing op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, met uitzondering van de principes zoals bedoeld in artikel 7, § 1, 1° tot 18°.

§2. Dit decreet is niet van toepassing op de bureaus voor kosteloze arbeidsbemiddeling met uitzondering van de principes zoals bedoeld in artikel 7.

HOOFDSTUK II

Algemene beginselen

Artikel 4

De exploitatie van een bureau voor private arbeidsbemiddeling is toegestaan onder de in dit decreet bepaalde voorwaarden.

Artikel 5

§ 1. Elk bureau dient vooraf te worden erkend overeenkomstig de procedure en voorwaarden die worden bepaald door de Vlaamse regering na advies van de SERV.

§ 2. In afwijking van §1 bepaalt de Vlaamse regering, met het oog op een maximale bescherming van de werknemer en na advies van de SERV, welke sectoren en/of activiteiten worden vrijgesteld van de verplichting van een voorafgaande erkenning.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt, met het oog op een maximale bescherming van de werknemer en na advies van de SERV, in welke sectoren en/of voor welke categorieën van werknemers het verboden wordt activiteiten uit te oefenen zoals bedoeld in artikel 2, 1°.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt, met het oog op een maximale bescherming van de werknemer en na advies van de SERV, in welke sectoren en/of voor welke categorieën bijkomende voorwaarden worden opgelegd.

HOOFDSTUK III

Erkenningsregeling

AFDELING 1

Erkenning

Artikel 6

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt de procedure inzake de aanvraag van de erkenning voor de onder artikel 2, 1°, vermelde activiteiten.

§ 2. De erkenning wordt verleend door de minister na advies van de adviescommissie.

Wanneer het advies niet binnen de door de Vlaamse regering vast te stellen termijn wordt verleend, kan de minister een beslissing nemen. Deze beslissing dient met redenen te worden omkleed.

Wanneer de minister afwijkt van het advies, dient hij in zijn beslissing de redenen aan te geven voor die afwijking.

§ 3. De erkenning wordt verleend voor een periode van onbepaalde duur.

§ 4. De verleende erkenning is niet voor overdracht vatbaar.

§ 5. Overeenkomstig de nadere regelen die de Vlaamse regering bepaalt, kan de minister, na advies van de adviescommissie, een termijn bepalen waarbinnen het bureau effectief gebruik moet maken van de erkenning.

Artikel 7

§ 1. Om de activiteiten zoals bedoeld in artikel 2, 1°, te mogen uitoefenen, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° indien het bureau een rechtspersoon is, dient deze regelmatig opgericht te zijn in de vorm van een handelsvennootschap of een vereniging zonder winstgevend doel waarvan, blijkens de statuten, de activiteit bestaat uit het exploiteren van een bureau.

Indien het bureau een natuurlijk persoon is, moet deze persoon de burgerrechten en politieke rechten genieten ;

2° het bureau mag niet in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeren, noch het voorwerp uitmaken van een procedure tot faillietverklaring, noch een gerechtelijk akkoord hebben aangevraagd of verkregen ;

3° het bureau mag onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden

of te vertegenwoordigen, geen personen hebben :

- a) aan wie het uitoefenen van dergelijke functies is verboden krachtens het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde veroordeelden en aan de gefailleerden verbod wordt opgelegd bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen en waarbij aan de rechtbanken van koophandel de bevoegdheid wordt toegekend dergelijk verbod uit te spreken ;
 - b) die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning, aansprakelijk gesteld zijn voor de verbintenissen of schulden van een gefailleerde vennootschap, bij toepassing van de artikelen 35, 6°, 63ter, 123, tweede lid, 7°, of 133bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen ;
 - c) die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning, herhaaldelijk of op een ernstige wijze in overtreding zijn geweest op het gebied van de fiscale verplichtingen, de sociale verplichtingen of de wettelijke en reglementaire bepalingen met betrekking tot de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling ;
 - d) aan wie de burgerrechten en politieke rechten zijn ontnomen ;
- 4° het bureau dient te voldoen aan de verplichtingen die de sociale en de fiscale wetgeving opleggen ;
 - 5° het bureau mag geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1°, uitoefenen wanneer deze activiteiten leiden tot een tewerkstelling die strijdig is met de openbare orde of waarvan het bureau duidelijk kan vaststellen dat zij een inbreuk inhouden op de sociale of fiscale wetgeving ;
 - 6° het bureau mag geen activiteiten uitoefenen die verboden zijn krachtens het Verdrag nr. 9 op de arbeidsbemiddeling van de zeelieden aangenomen op 10 juli 1920 door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie en goedgekeurd bij de wet van 6 september 1924 ;
 - 7° het bureau dient alle betrokkenen op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende

de wijze te behandelen en mag geen personeelsadvertenties opstellen of publiceren die aanleiding kunnen geven tot discriminatie.

In afwijking van het voorgaande lid zijn positieve acties ten behoeve van risico-werknemers wel toegestaan ;

- 8° het bureau dient de persoonlijke levenssfeer van de werknemer te eerbiedigen en de gegevens die tot de persoonlijke levenssfeer behoren, enkel op te vragen en te gebruiken met toestemming en in het belang van de werknemer in het kader van zijn professionele inschakeling en met inachtneming van de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens ;
- 9° het bureau mag onder geen beding enige vergoeding van de werknemer vragen of ontvangen.

De Vlaamse regering kan voor bepaalde categorieën van werknemers en voor bepaalde activiteiten, na advies van de SERV, een afwijking toestaan op de bepaling van het eerste lid op voorwaarde dat dit geschiedt in het belang van de werknemer ;

- 10° het bureau mag niet in de plaats treden van de opdrachtgevende werkgever bij de aanwerfings- of ontslagbeslissing, de onderhandelingen daaromtrent of diens personeelsbeleid ;
- 11° het bureau mag geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1°, uitoefenen voor zover deze activiteiten verband houden met een staking, uitsluiting of een schorsing van een arbeidsovereenkomst bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten ;
- 12° het bureau mag werknemers van vreemde nationaliteit bemiddelen voor zover de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten, zoals bedoeld in het koninklijk besluit nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit wordt nageleefd ;
- 13° het bureau mag informatie over de opdrachtgevende werkgever en de werknemers enkel opvragen en gebruiken binnen het kader van de in artikel 2, 1°, bedoelde activiteiten ;

14° het bureau dient inzage te verlenen aan de opdrachtgever en de werknemers betreffende de over hen opgeslagen gegevens en dient hen, op hun verzoek, na beëindiging van de opdracht een afschrift van hun dossier te bezorgen ;

15° het bureau dient de opdrachtgevende werkgever en de werknemers juiste, tijdige en volledige informatie te verstrekken over de in artikel 2, 1°, bedoelde activiteiten ;

16° het bureau mag geen bemiddelingsactiviteiten uitoefenen voor vacatures waartegenover geen reëel jobaanbod staat ;

17° het bureau dient de gedragscode, waarvan de inhoud wordt vastgelegd door de Vlaamse regering na advies van de SERV, te onderschrijven en na te leven ;

18° het bureau moet beantwoorden aan de criteria inzake kwaliteit en/of deskundigheid die door de Vlaamse regering, na advies van de SERV, vastgesteld worden in functie van de aard van de verrichte activiteiten ;

19° het bureau mag in geen geval in een drankgelegenheden of in een aanhorigheid van een dergelijke gelegenheid worden gevestigd.

Zo het bureau gevestigd is in een handelshuis moet het zonder toedoen van de handelaar of diens aangestelde toegankelijk zijn langs een afzonderlijke ingang ;

20° het bureau mag outplacementactiviteiten niet combineren met enige andere vorm van arbeidsbemiddeling.

§ 2. Om de activiteiten bedoeld in artikel 2, 1°, b), te mogen uitoefenen moet een bureau aan de volgende bijkomende voorwaarden voldoen :

1° regelmatig opgericht zijn in de vorm van een handelsvennootschap ;

2° een volledig volstort kapitaal van tenminste 1.250.000 frank bezitten ;

3° geen achterstallige bedragen verschuldigd zijn zoals belastingen, bijdragen te innen door de RSZ of bijdragen te innen door of voor rekening van Fondsen voor Bestaanszekerheid ;

4° niet in ernstige overtreding zijn van de wettelijke of reglementaire bepalingen in verband met uitzendarbeid.

§ 3. Een bureau dat zijn maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of het Waalse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt en in het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefent zoals bedoeld in artikel 2, 1°, dient aan te tonen dat het in zijn gewest aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in dit decreet voldoet.

Indien de minister tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan hij een deel of het geheel van de voorwaarden opleggen zoals bepaald in dit decreet.

§ 4. Een buitenlands bureau dat zijn maatschappelijke zetel binnen de Europese Unie heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt en in het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefent zoals bedoeld in artikel 2, 1°, dient aan te tonen dat het in zijn land aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in dit decreet voldoet.

Indien de minister tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan hij een deel of het geheel van de voorwaarden opleggen zoals bepaald in dit decreet.

§ 5. Een bureau dat zijn maatschappelijke zetel buiten de Europese Unie heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, en activiteiten zoals bedoeld in artikel 2, 1°, in het Vlaamse Gewest uitoefent, dient te voldoen aan de voorwaarden vermeld in dit decreet.

Het moet daarenboven het bewijs leveren dat het in het land van herkomst activiteiten in de zin van artikel 2, 1°, uitoefent.

Artikel 8

Het bureau dat een erkenning aanvraagt, deelt de naam mee van de natuurlijke personen met woon- of verblijfplaats in België die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen.

Artikel 9

De Vlaamse regering bepaalt welke documenten en bewijsstukken het bureau bij de aanvraag tot erkenning ervan moet voegen.

Het bureau moet aan de adviescommissie alle bijkomende documenten, stukken en inlichtingen verstrekken die zij nodig acht om na te gaan of de erkenningsvoorwaarden vervuld zijn.

Indien de voorzitter van de adviescommissie of het bureau erom verzoekt wordt dit laatste gehoord.

AFDELING 2

Intrekking van de erkenning

Artikel 10

§ 1. De minister kan, na advies van de adviescommissie, de erkenning intrekken wanneer :

- 1° het bureau de bepalingen van dit decreet overtreedt ;
- 2° de aanvrager of de verantwoordelijken van het bureau, een onherroepelijke veroordeling heeft opgelopen wegens valsheid in geschrifte of wegens misdaden en wanbedrijven, bepaald bij de titels VII en IX van het Strafwetboek, alsmede wegens de inbreuken bepaald bij artikel 18 van dit decreet ;
- 3° de erkenning is gebeurd op basis van verklaringen die vals, onvolledig of onjuist worden bevonden ;
- 4° het bureau heeft samengewerkt met Belgische of buitenlandse bureaus die niet over een geldige registratie of erkenning beschikken ;
- 5° het bureau de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten overtreedt ;
- 6° het bureau als voorwaarde stelt dat de bemiddelde personen het bureau bij iedere nieuwe bemiddeling zal laten optreden ;
- 7° het bureau toelaat dat in het bureau activiteiten worden uitgeoefend door personen wiens erkenning werd ingetrokken of geschrapt ;
- 8° het bureau als voorwaarde voor de plaatsing, de verplichting oplegt aankopen of uitgaven te doen in een drankgelegenheid, een hotel of een logement of in enig andere handelszaak of onderneming.

De minister dient zijn beslissing met redenen te omkleden.

Het betrokken bureau wordt vooraf gehoord door de adviescommissie of ten minste daartoe behoorlijk opgeroepen

§ 2. In geval het bureau niet langer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet kan de minister, hetzij op het verzoek van een gewone meerderheid van de adviescommissie , hetzij op eenparig verzoek van de werkgeversvertegenwoordigers of de werknemersvertegenwoordigers in de adviescommissie, de lopende erkenning vervangen door een erkenning voor de duur van zes maanden tijdens welke het bureau het bewijs moet leveren dat opnieuw voldaan wordt aan de erkenningsvoorwaarden.

§ 3. De adviescommissie kan de feiten die haar ter kennis komen en die wijzen op overtredingen of tekortkomingen zoals bedoeld in § 1, ter kennis brengen van de minister die de ambtenaren en beambten, aangewezen krachtens artikel 17 met een onderzoek belast.

§ 4. De in § 3 bedoelde ambtenaren en beambten stellen de adviescommissie in kennis van alle waarschuwingen, termijnen en processen-verbaal bedoeld in artikel 17, § 3.

Artikel 11

In geval van definitieve stopzetting van één van de in dit decreet bedoelde activiteiten door het bureau, wordt de erkenning voor de betreffende activiteit geschrapt.

AFDELING 3

Werkingsregelen

Artikel 12

Het bureau is ertoe gehouden een tekst waarin de rechten van de werkzoekende en de werkgever worden uiteengezet, te overhandigen aan de gegadigden of in extenso aan te plakken in de voor het publiek toegankelijke lokalen van het bureau op de plaats waar hij het best kan worden gelezen. De inhoud van deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de adviescommissie.

Het bureau is er eveneens toe gehouden in advertenties en in zijn briefwisseling melding te maken van het erkenningsnummer en de erkende activiteit.

Artikel 13

De Vlaamse regering bepaalt, na advies van de SERV, de voorwaarden en de modaliteiten van samenwerking tussen private en publieke arbeidsbemiddelingsbureaus.

Artikel 14

De bureaus dienen op geregelde tijdstippen gegevens met betrekking tot hun structuur en activiteiten mede te delen aan de minister, overeenkomstig de procedure en modaliteiten bepaald door de Vlaamse regering, na advies van de SERV, en rekening houdend met de vertrouwelijkheid van de gegevens.

De aldus verkregen informatie zal in geglobaliseerde vorm op geregelde tijdstippen ter beschikking worden gesteld.

HOOFDSTUK IV

Adviescommissie inzake arbeidsbemiddeling

Artikel 15

§ 1. In de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen wordt een adviescommissie opgericht.

De adviescommissie dient de minister van advies omtrent de erkenning of de intrekking van de erkenning.

§ 2. De adviescommissie is samengesteld uit :

- 1° een voorzitter ;
- 2° een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties ;
- 3° twee deskundigen die onafhankelijk staan tegenover enerzijds de organisaties die in de adviescommissie vertegenwoordigd zijn en

anderzijds de bureaus bedoeld in dit decreet en waarvan tenminste één houder is van het diploma van doctor of licentiaat in de psychologie ;

4° twee ambtenaren van het departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter, die onafhankelijk dient te staan ten opzichte van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties, wordt aangesteld door de Vlaamse regering. Bij afwezigheid van de voorzitter neemt de administrateur-generaal van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen het voorzitterschap over.

De leden van de adviescommissie worden door de Vlaamse regering benoemd. Deze bepaalt tevens de nadere regelen betreffende de samenstelling en de werkwijze van de commissie.

Alleen de in het eerste lid, 2°, genoemde leden zijn stemgerechtigd.

§ 3. Er is onverenigbaarheid tussen het mandaat van lid van de adviescommissie en de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van de in dit decreet beoogde bureaus.

HOOFDSTUK V

Toezicht en Sancties

Artikel 16

Alle klachten met betrekking tot de activiteiten van de bureaus kunnen worden overgemaakt aan een klachtenorgaan. De werking en samenstelling van dit klachtenorgaan zal worden bepaald door de Vlaamse regering, na advies van de SERV.

Artikel 17

§ 1. Onverminderd de plichten van de officieren van de gerechtelijke politie houden de door de minister aangewezen ambtenaren en beambten toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 2. De in § 1 bedoelde ambtenaren mogen bij uitoefening van hun opdracht :

1° tussen 5 en 21 uur zonder voorafgaande verwittiging vrij binnentreden in alle lokalen, woonruimtes uitgezonderd, waarvan zij redelijkerwijze kunnen vermoeden dat ze aan hun toezicht onderworpen zijn ;

2° tussen 21 en 5 uur met voorafgaande toestemming van de rechter in de politierechtbank binnentreden in de in 1° bedoelde lokalen, woonruimtes uitgezonderd, voor zover er redenen zijn om te veronderstellen dat er inbreuken gepleegd zijn op de reglementering waarop zij toezicht uitoefenen ;

3° een onderzoek, een controle of een enquête instellen alsmede alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan werkelijk worden nageleefd, inzonderheid :

a) hetzij alleen, hetzij samen de persoon die het bureau exploiteert, zijn aangestelden of lasthebbers, alsook de werknemers of de werkgevers die een beroep hebben gedaan op het bureau, ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht ;

b) zich zonder verplaatsing alle documenten en stukken doen voorleggen die bij dit decreet zijn voorgeschreven of uittreksels ervan opmaken ;

c) inzage hebben en een afschrift nemen van alle documenten en stukken die zij voor het volbrengen van hun opdracht nodig achten ;

d) tegen ontvangstbewijs alle documenten en stukken in beslag nemen die het mogelijk maken een inbreuk vast te stellen ;

4° de aanplak gelasten van de bescheiden die krachtens dit decreet moeten worden aangeplakt.

§ 3. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten hebben het recht waarschuwingen te geven, de overtreder een termijn toe te kennen om zich in orde te stellen en processen-verbaal te maken die bewijslast hebben tot het tegendeel is bewezen.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder worden gebracht binnen een termijn van zeven dagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 4. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten kunnen, in de uitoefening van hun ambt, de bijstand van de gemeentepolitie en de rijkswacht vorderen.

Artikel 18

Onverminderd de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 tot 5.000 frank of met één van deze straffen alleen :

1° hij die een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers ;

2° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die commissie-loon, bijdrage, toelatings- of inschrijvingsgelden of vorderen of innen, buiten de door dit decreet bepaalde perken ;

3° ieder persoon die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

4° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhinderen.

Artikel 19

In geval van herhaling kan de straf bedoeld in artikel 18 op het dubbel van het maximum worden gebracht.

Artikel 20

De zaakvoerder van het bureau, al dan niet houder van een erkenning, is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboetes waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

Artikel 21

Alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstuk V, maar met inbegrip van

hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de bij dit decreet vastgestelde overtredingen.

In geval van herhaling zal artikel 85 van het Strafwetboek evenwel niet van toepassing zijn.

Artikel 22

De publieke rechtsvordering wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan verjaart door verloop van drie jaren na het feit waaruit de vordering is ontstaan.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 23

De wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk ingeval van inbreuk op sommige sociale wetten, is van toepassing op al wie in het Vlaamse Gewest activiteiten uitoefent zoals bedoeld in artikel 2, 1°, zonder te beschikken over een regelmatige erkenning en de werkgever die wetens en willens een beroep doet op een bureau dat geen regelmatige erkenning heeft bekomen.

Het bedrag van de administratieve geldboete is gelijk aan het bedrag vermeld in artikel 1 van de wet en wordt vermenigvuldigd overeenkomstig artikel 11 van de wet.

Artikel 24

Worden opgeheven op de datum of data bepaald door de Vlaamse regering :

- 1° het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest ;
- 2° het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest ;
- 3° het decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest.

Artikel 25

De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en modaliteiten van een overgangsregeling voor wat betreft de bureaus die een erkenning hebben bekomen in het kader van de in artikel 24 opgesomde bepalingen.

Artikel 26

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

Brussel, 29 september 1998.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Luc VAN DEN BRANDE

*De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,*

Theo KELCHTERMANS
